د ښاپېرۍ ورغوی

د شعرونو درېیمه مجموعه

پیر محمد کاروان

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم　　د ښاپېرۍ ورغوۍ
وینا وال　　پیر محمد کاروان
خپرندوی　　دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدو نېټه　　تله ۱۳۹۷ هجري لمريز كال
د چاپ شمیر　　۱۰۰۰ ټوکه
د پشتۍ انځور　　استاد محمد خسن پاوند
د عنوان لیک　　استاد قمرالدين چشتي
کمپوز او ډیزاین　　محمد ابراهیم امیري

یادونه

له ډېر ګران ورور محمد ابراهیم امیري نه یوه دنیا مننه چې د ښاپېرۍ ورغوي ته یې کتابي بڼه ورکړه.

د انټرنیټ په مخ اوډ نکی : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

نه پوهیږم چې څومره شاعر یم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تیر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شېبې را یادوم ، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر وبرېښي. همدا اوس هم د او سنیو شېبو ، تراژیدیو ، خوښیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تیر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنګینې شېبې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورګي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیرۍ مې په حکم کې نه وې ، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د ښا پیریانو کیسې مې دومره ریښتیا ګڼلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه ښاپیرۍ جوړوله او ما به وې چې د او سپنې څپلې به ورپسې زړوم. په ځنګل کې یو ناست ملنګ به اسم اعظم را ښیې ، دعا به راته کوې او بیا به د ښاپیریو جامې په لاس راځي.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیږي او همدا مینه د سړي راتلونکې هم جوړوي.
کورنۍ چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکې اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه ، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډیر شاعرانه کیښتونه را ښنلي دي.
زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدیو کې تیر وشي دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او تر ننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقي مې خوښېږي، تراژیدي فلمونه ، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوښیږي. زما د مور څلور ورونه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټې شوم ، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنګه د خپلو ورونو د مرګونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل ، ما به مې مور ښکلوله او زارۍ به مې ورته کولې چې بس دی ، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلوورونو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلې اوازویله. د مور اواز به پر ما خوږ لګیده او ما ته به یې ژړا راوسته . ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبرې نه وم ، کنه کنه ډیر کیفتونه به مې د تورو او او کلماتو په زور شاعرانه کړي وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعر ته ډیره ورته ده:
_مور مې ددویم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و ، زه به په ټال کې زنګیدم. د دویم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنګیدل . زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنګه زانګي ؟
کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نرۍ نرۍ باران وریدلی و. زه په ټل کې زنګیدم. نا څاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنګیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرورنو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانګي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله .
په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفتونو سرا را لویدم. پلار مې ډیر دیندار او امانتداره سړی دی. ډیر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. د نیمې شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا او د ستورو ځلا به را باندې ډیره ښه لګیده . کله کله به یې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . یو ستوری به غټ تک سپین و . پلار به مې ویل چې دا لیلا ده. بل ستوری به د سپین غټ ستوري نه لږ وړوکی او سوربخون رنګ یې و . پلار به مې ویل چې دا مجنون دی. دوی دواړه یو پر بل مین وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې یو ځل سره غیږې ورکوي او که چا غیږ په غیږ یو ځای سره ولیدل. چې هر سوال یې له خدای پاک نه وکړ ، سوال یې قبلوي. ما به هم په زړه کې ویل چې ښه که غیږ په غیږ یې ووینم. نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښیده. په دې سوچونو کې به خوب وړی وم.پلار به مې د شاتو له مچیو سره ډیره مینه لرله. کله به چې ژمی تیر شو. زموږ کډې به د غرونو باندړو ته تلې . زموږ غرونه د ځیړیو په ګڼو ځنګلونو پټ دي. ځیني د نښترو ځنګلونه هم لري. پلار به مې د ځنګل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ څارلې. د اوبو غاړې ته به یوه یوه مچۍ راتله اوبه به یې په خوله کې اخیستې او د ځیړیو په ځنګل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ. بیا به د ځیړیو په ځنګل کې پسې ګرځیدو. کله نا کله به مو ځیړیو په یوه لویه ونه کې د شاتو د مچیو کور پیدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانګو په غیږ کې لکه ګرځندي سپرغۍ د لویې ونې سوري ته ننوتې او ځیني به ترې راوتې. دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلای. پلار به مې د ځیړۍ لویه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچیو په ټوپکي کې به یې ګوتې وهلې یوې نیمې به پر ګوتو او لاسونو و چیچه ، خو د پلار به مې هیڅ چرت هم نه خرابیده. کله به یې چې پر مخ او یا د سترګو سره نژدې وچیچه. نو ماته به یې ویل چې دا لشې یې را وباسه. ما به لشې ترې را وویستې. کله به چې زه د شاتو مچیو وچیچلم ، نو ما به ژړل. پلار به مې راته ویل چې ستنه یې درته ولګوله. دا د هر مرض دارو دي.پلار به مې د مچیو په مینځ کې یوه اوږده زرینه مچۍ پیدا کړه ماته به یې راکړه ویل به یې چې ورو ورو یې په ګوتو کې ونیسه دا ملبکه ده او چیچل نه کوي. ما به ملبکه ورو په ګوتو کې ونیوه . څومره پسته وه . زړه به مې یو ډول پرې خوږ شو. پلار به مې د واسکټ له جیبه کوچنۍ بیاتي را واخیسته او د ملبکې وزرونه به یې یرې کړل. بیا به یې د شاتو کندو ته واچوله. د شاتو د کندو سر به یې خلاص پرېښود . مچیو به د شاتو د کندو پر سر ګرځنۍ کول او ډلې ډلې به د کندو ګیډې ته ورننوتې. په یوه شیبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې. د شاتو د کندو سر به یې وتاړه. د مچۍ له کور نه به یې د شاتو تختې را پرې کړي. ماته به یې یوه کوچنۍ تخته شات را کړل. چې دوه دري ټوټې به مې وخوړل . موږ به یې کړم. یوه شیبه وروسته به شاتو تږی کړم. د ځنګل په لمنه کې به پر یخه چینه څملاستم او یخې اوبه به مې وڅښلې. پلار به مې له شاتو دیګۍ ډک کړ او له ځنګله به رووان شوو. پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچیو له لشو نه پړسیدلی و ، سترکې به مې تنګې شوې وې. پلار به مې مخ ته هنداره راته ونیوه . ما به د ځان پورې خندل. د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې. له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنګه جوړوي ؟ پلار به مې راته وویل : مچۍ ګلان په څانګو کې راوړي. دننه په صندوق یا کندو کې یې پاڼې پاڼې ږدي. د ګلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو ګرځي. له کومو ګلپاڼو نه چې ملکه تیریږي ، هغه ګلپاڼې په شاتو بدلیږي.
زموږ د کور په هره کوټه کې دوه یا درې د شاتو صندوقونه چې موږ یې ټمبکي بولو وو . زموږ کورته به له سهاره تر ماز دیګره مچیو په وزرونو کې رنګا رنګ ګلان راوړل. ګلپاڼې په څانګونو کې مچۍ ډیرې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. زه د دويم پوړ په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټ د شاتو د مچيو له ټمبکي سره جوخت ايښی و. د شپې به مې له کړکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي ؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.
کله کله به مې د ټمبکي تخته ورو په څپيړه ووهله. د شاتو د مچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې. ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو ګلپاڼو له پاسه ملېکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې ګلپاڼې په شاتو اوښتې وې. په زړه کې به مې را وګرځيدل ، کاشکي زه د شاتو ملېکه وای چې ګلپاڼې مې په شاتو بدلولای.
پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوی ډيرې اصيلي دي. په کوم کور کې چې بې دينې او بې اتفاقي راشي او يا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي ، نو دوی له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود. د پيغمبر (ص) اوښکې يې وڅيښلې او لوی خدای(ج) د شاتو جوړول پرې ولوروڵ. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو. دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې ؟ زما د ژوند شپې لکه ګلپاڼې په غيږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نو زه زلموټی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. اواز مې لږ ډډ شوی و . خو لا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلی کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د ټمبکې (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه تورې مچۍ ګرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوې غوټې وې . پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملېکه اوسيږي. که چيرې دا غوټې داسې پاتې شي په دې کور کې به دوې نورې ملېکې هم پيدا شي او بيا به د دې کندو نظام خراب کړي . نوې را پيدا شوې ملېکې به يو يو ټولی مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاړه را واخيسته. په داسې احتياط يې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملېکې چينجی زخمي نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تويه شوي خاوره لمده کړه . لمدې خاورې خوږ بوی وکړ . پر ما د شاتو بوی او د لمدې خټې بوی ډير خوږ لګيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو يې لمده خاوره وموښله.
يوه اونۍ وروسته د همدې ټمبکې له سوري ګڼې ګڼې مچۍ راوځي او په هوا کې ګرځني کوي. له ټمبکې نه يو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې د هغه لرې ځنګله په لوري لاړې شي خو پلار مې د هغوی مخه ونيوه. دوړو شګو ګوزارونه يې پرې وکړل.
مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وګرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې څانګې پورې ټوپکی جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لګيدلې او دوی وزرې رپولې. ډيرې ښکلې بريښيدلې. کله به باد ټوپکی و ښوراوه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شګو د کوټنۍ غوندې د مچيو دا کور هم ړنګ شي. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنګيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را ايساريدلو لوښی د ځان سره توت ته وخيژاوه. زه هم توت ته پاس ور وختم. پلار مې د ډيرو مچيو په منځ کې ملېکه لټوله. تر لږې شيبې لټون وروسته يې د شاتو ملېکه پيدا کړه. ورو ورو په ګوتو کې ونيوه. ما ته يې وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايسته او د ملېکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملېکه له کدو نه جوړ شوي تش لوښي ته واچوله . بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې. د مچیو ډک لوښی یې له ځان سره را کوز کړ. د نوې ملېکې دا لوی ټولی مچۍ یې په یوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. څو تختې شات یې هم ورته کېښودل. چې څو دوې خپل شات جوړوي. په دې شاتو به څو شپې ور تیرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا خو څو ورځې وړاندې په هغه ټومبکه کې د ملېکې دوې غوټې غوځې کړې، نو دا دریېمه ملېکه له کومه را پیدا شوه ؟ پلار مې په خندا کې راته وویل چې: دا ملېکه ما پرېښې وه. ځکه چې هغه ټمبکه ډېره زوروه وه ما وې چې بله ټمکه هم ترې جوړېدای شې. په دې لا دوې ورځې پوره نه وې تیرې. هماغې اولنۍ ټومبکې بیا شورش وکړ. یو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بیلې شوې او نژدې دیوال پورې پنډې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونیوه. دا ځل یې وزر پرې لنډ نه کړل. ماته یې راکړه او راته یې وویل چې په ورغوي کې یې ورو، ونیسه چې درنه مړه نه شې. ځکه چې د ملېکې مرګ د یوې پاچاهۍ مرګ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونیوه. زما په ورغوي کې یې ورو وزرونه رپول. د وزر د رپولو سره یې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وویل چې دا ملېکه یوسه او د غنمو په شنه کرونده کې یې خوشې کړه. زما په زړه کې یوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ویل. خو ما نورو ویلو ته پرې نه ښود او ترې ومې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ویل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوی کور جوړ کړې. نو دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پرېږدې ؟ پلار مې مسکی شو. ویې ویل چې ته څومره ډېرې پوښتنې کوې. بیا یې په ځواب کې راته وویل: ځکه چې یو خو دې ملېکې ډیر کم شمیر مچۍ له ځانه سره ملګري کړې دي. یعنې یو پاچا باید ډیر رعیت ولري. او ددې ملېکې رعیت ډیر کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ ټمکه کمزورې کیږې. ددې ملېکې غوټه ما نه وه لیدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سرې نه پاتې شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نو زه په خوشحالی له کوره را ووتم. ما ته ځان ډیر غټ برېښیده. ځکه له ما سره د مچیو پاچا ملګری شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسیدم. په یېلو پښو په تکه شنه کرونده ورګډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او یېلو پښو زخمي شول او خوږ بوی یې په هوا کې خپور شو. دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څیر پر ما خوږ ولګید. ورو ورو مې ورغوی پرانیست. اوږده زرینه او وریښمینه ملېکه مې په ورغوي ګرځیده. ورزونه یې هم جوړ وو. خو خدای زده چې ولې نه الوته. زما ډیر زړه پرې وخوږیده. ورغوي ته مې ورو پوکی ور وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غیږې ته والوزوله. کور ته په خوشحالۍ راستون شوم. بیا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندې یوړه ؟ پلار مې بیا په مسکا کې راته وویل: ځکه چې له کوره او نورو ټمبکو لرې وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای، بیا به کومې ټمبکې ته ننوتلې وای او یوه جوړه پاچهي به یې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې مرګ لویه ګناه ده. بس د پاچا مرګ دی. ما وې چې ملېکه ډیره تنکۍ وې په شنو او تنکیو غنمو کې به بل سپیره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لویه ارزو مې دا وه چې ګوندې د مچیو یو داسې لښکر پرې راشي چې ملېکه یې مړه وي او یا یې ملېکه نه وې، نو دا به یې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انګیرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښایست او شعر په شنه کرونده کې یې زرینه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرینې ملېکې په لټون کې لالهانده ګرځم زما همزولې ښاپیرۍ راته ویلي دې چې دا ملېکه ما لیدلې ده ما هم د خپل خیال او خپل شعر د ښاپیرۍ لمن نیولې ده. د خیال او ښکلا په ډیرو جزیرو یې وګرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپیری کټ کټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاندي او د يو نوي پړاو د پلټنې بلنه راکوي. کله کله مې شک پيدا شي چې هسې نه ملېکه زما د همزولې ښاپيرۍ په ورغوي کې وي . که خدای کول سبا به د ښاپيرۍ ورغوی پرانزم. ګوندې زرينه ملېکه په لاس راشي او د سندرو يوه کوچنوټې پاچهي راته جوړه کړي.

پـه مـيـنـه

کـــاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته لیک د ځنګل

سلام سلام ګرانه کاروانه سلام

وایه چې هېر دې یم کنه ملګریه؟!

زما د سویولو غړنو شیبو

ستړیه ستومانه اوښبنه ملګریه!

* * *

ظالمه نه رادرومې مرم درپسې

د سور کې اوښ د ګونګرو شرنګ دې اورم

ها چې اهد ء دې ؤشپونګې شهید ته

هاغه غزل په وینو رنګ دې اورم

* * *

نن سبا مستې ترانې نه لیکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستورې کې

د سپین هلال د تورې څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وینو سره وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن مې شمال هغه سرګړي ښکل کړل

ستا د شرابو شیشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه ګل کړل

* * *

راځي د شاتو ګلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري ګرځي

ستا د مسرو پنجرې یې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري ګرځي

* * *

درته کافرې تذانې لرمه

راشه یو ځوېې مسلمانې خوکړه

خیر دی یو ځو به ملکې شي درته

ځینې یې وینځې غلامانې خو کړه

* * *

منمه نن سبا تش لاسی یې ډیر

له خیالي لاس دې د شعر کب ښوییږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب ښوییږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپه ځنګون چې کړم په خوب دې وينم

دناصر باغ په هديره کې ګرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې يې

دزړه دداغ په هديره کې ګرځې

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی يې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه ګلاب دې مړاوې مه شه

ما دې د سرواوښکو شبنم کتلي

* * *

ستر ګې دې ډ کې دي دزړه له رنګه

خبرې نه کوې سندرې ګورې

دشعر کوترې په پنجونه درځي

لکه سپين باز لوړې ژورې ګورې

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

دپرښو پرښو پنجرې ما توه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي طوطيانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شيبې

د قمري غوږ کې کوکو کووايه

چې راپه يادې شي ما شومې شيبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپينو وړانګو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شين ځنګل مې وګڼې اوس

سره له ستورويم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چندڼو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه ښامار پروت يم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پير د سپينو ستوروهار پروت يم

* * *

پر سر د هغې تپې ستوری ولاړ

چې ستا د سره اوښ کپرۍ ښخه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ يې لاس د ښترو وا همه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ ښخه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرينه بيړۍ

زما د شنې غيږې په سين کې ګرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې ګرځي

* * *

شډل بازان لکه ستېنګر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

دبرګ وزرو غرنو کوترو

پيتې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لښکرو لاړ پر هغه لوړ ګلونه

ته واقيام دی شهيدانو کړی

بيالو غړن دي دګو ګړ ګلونه

* * *

ماشوم شپونکی څه په هنرور خيژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترېنه راوړي ګيډۍ ګيډۍ په مينه

پرو چو شونډويې ټپه ښکلوي

ناوکۍ خورته وړې ډالۍ په مينه

* * *

لمدې خيرې ته مې چندڼ په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د ښکلا بريد مې څوک ټاکلی نه شي

بس يو ښايست يم بې نقشې بې نقشې

* * *

هغه د شنې غونډۍ ننښتر دې په ياد ؟

چې يې ټټر کې توغندی ښخ ؤ

چې يې پروکې سور ځونډي ښخ ؤ

* * *

اوس له هغه زخم نه څانګه راشنه

چې پرې ورېمه راشي لونګ خوروي

او که شمال ور سره وکړي شوخي

بيا خو د شنو بنګړيو شرنګ خوروي

* * *

د شپې پردې څانګه بلبله کيني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سرودونه دزبورېږي په ياد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته وا اسرارد کوه طورېږي په ياد

*   *   *

په سپيده داغ بلالي چيغه وکړي

څه په خوږه ژبه قران وايي

ټول کاينات ورته ټالۍ ووهي

په ترنم چې الرحمان وايي

*   *   *

راشه زما پرلمن لاس لګوه

چې خومره غواړې دومره مينه درکړم

مسرې يې سبل د طاووسانو واخله

چې سپين غزل ته دې شنه وينه درکړم

*   *   *

که حماسه که دې جلال وي په کار

دبرګې پړانګ ليونې سترګې لرم

اود جمال دنازکۍ لپاره

ګوره په رم د هوسۍ سترګې لرم

*   *   *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په لمنځو کې شمال وشیندم

دځنو بوی به دد لبرو هېر کړي

منم دخیال تیشه به و غور ځوي

دغه بتان به د ډبرو هېرکړي

*   *   *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دښاپیرۍ په بڼه

درته دلمرزرین تارونه اوبم

بس دسندرو دکیږدۍ په بڼه

*   *   *

که د سندرو ښاپیرۍ ښکلوې

څوګامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو بنګړو شرنګایې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

*   *   *

دښکلا داسې جزیرې درښیم

چې دشاعر سرې په خیال کې نه شته

ستا دیوې ټپې په زړې کې شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزرولګيږي

درته سکې د ښکلا توس اخيستې

تا په به ستاد هنرو لګيږي

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

په شنواوبو کې رانه ستوري ګرځط

دوی پرزرين مازيګر لوړه کړې

چې ټول به ستا دغزل توري ګرځي

* * *

ليک مې درو ليږه درو به رسي

هو دالهام ديوې کوترې په لاس

بازان يې نه لوټي ځواب يې راکړه

دشنه باګرام ديوې کوترې په لاس

* * *

ستا دبهير ياران په مينه نما نځم

له شنې دعانه مې ځولۍ ډکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم بهیر به شي د شمعو بهیر

له شهیدانو مې غونډۍ ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهیر

د صوفیانه نظام جنډې به واخلي

چې یې منصورؤ په مستۍ راوستی

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

ګوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډېر دي

یوځلې بیا وایم چې بیا به راځې

پر پخوانو پلونو دې ګرد پریوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې یم که یاد به دې یم

زما پر زړه باندې خو ګرځې مدام

ها، یې ماشوم شې لولکۍ رانیسې

دګل پر غوږ ګوباندې غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځيرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وايه

د ځيرې پاڼې پاڼې ژبې زما

راشه چې شين شم رنګ مې زيړ اوښتی

د بېلتانه له زېړې تبې زما

* * *

چې مازيګر شي شنو دروته زما

لمر دزخمي مارغه په شان راشي

ستړي وزر راباندې و غوړوي

کاروانه ستا دزړه په شان راش

پېښور، ناصرباغ نوی کمپ ۲ /۷/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفر ووځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په یوه ځای ، په یوه آواز ، په یوه اندازه به

لکه غبرګې او خوږې سندرې ولاړشو

دژوندون داوښ مهار به

دواړه ونسیو په ګډه

راځه ولیږدو په کډه

بار دستو رو د سپوږمیو

د سندرو چندڼ بو یوا و دزېړو زرغونو به

سره وتړودلمر په زرې مراندو

دژوندون داوښ پر شابه یې بار کاندو

خامخا که په پیچومي کې پښه نیسي

ته یې ووهه د ګل په لښتو تاندو

* * *

د سلګیو پر کږلیچ به

لکه سپینې اوښکې واوړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا په خانقا کې،

به دلوی صوفي له زړه نه

په ګډا لکه د مينې اوښکې واوړو

چې يې لمر پر تېرد څو که لګيدلی

هاغه اوږ کنډو خووينې !

د کنډو په غيږ کې تويې

د لمر څاڅکي څا څکي وينې

مخامخ به يوه او بل ته

د کنډو په سرکې کېنو

يکه زار به راته وايې

زه به سر دتېپې واخلم

ته يې بله مسره وايه

ورپسې چې غاړه تاوکړم

ته يې هم راسره وايه

ته به ښه يسته سوال شې

زه به ستا د سوال ځواب شم

دطاووس ښکه ته شه

زه به غېږه د کتاب شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به داسې رانه پوښتې

راته وايه چې ژوند څه دی

زه به داسې درته وايم

چې ژوندلو يه کرونده ده

پرې کرلي چالونګ دي

چا ګلاب دي او چا بنګ دي

او چا ګېداز غولودی

چاته خوږ لکه لومړی بوسه دناوې

چاته خپل ژوند د پردی ناوې په شان دی

شوې يې سترګې پسې سپينې

خو ده پټ مخ په پلو دی

ته خبره يې که نه يې

زه او ته دواړه شپانه يو

تورې سپينې رمې پيايو

د شيبو او د ګړيو

راځه پټ شو په شړيو

راځه څلمو پر ليمڅيو

خدای دې وکړي چې ټول مات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یر دې ږدمه پر بنګړیو

*　*　*

ګوره دا دې هم هېر نه شي

د کفنو او بدل زده کړه

له ځیږو ځیږو وژغنو

له پستو پستو وړیو

وئ ډارنې ته خو پاڼې غوندې رپې

مرګ خو بازنه دی چې زانې غوندې رپې

مه ډاریږه زه په زړه در سره نیم کړم

څنګه موسکه شوې او برندې راته ګورې !

هو پو هیږمه دژوندله ډیرې تندې راته ګورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوې چې ډارنې

ها ، دی لاره کې مرګ ناست دی

ترې نه وباسه څرمنې

ته داغشي در سره کړه

زه لینده غاښکي په غاښکي سمومه

دژوندون د تاک په سرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وا ښکې سمو مه

چې په میو یې طاووس غوندې رنګینې

زما او ستا دژوند شیبې شې

* * *

د شپو ورځو پر برګې رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کږلیچ کې

راته ښکارې چې ناست بودی

یا کیدای شي وږې پړانګ جوړ کړی ځودی

ته به غشي راکوې زه به یې بولم

که مې وویستو د مه به کوم غیږی کې دې ځملم

دژوندون د جنت حورې غشی راکړه

شابه شابه د نرلورې غشی راکړه

ها تیره لکه د تورې غشی راکړه

ورته ګوره پر تندي باندې یې ولم

شیبه پس به ګورې غیږکې دې ځملم

ورته غوږ شه چې یې خرپ دې تندي وا ورې

په خدای خرپ بې داسې خوند کړي

لکه تا نه کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ټنده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به يو بل

مخ په وړاندې سره بيا يو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پيايو

چې په ګوته کې ژوندی مې

داغمی د سليمان وي

لاس يې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د يوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنګه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خيال راکړی

د هنر اسم آعظم دی

خدای راکړی يو قلم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راښکلي پکې ناست دي

په زرګونو تېره غشي

په يوه ګوزار به ووځي

د هر مار ښامار له تشي

که د غشو له شغا نه

د هوسۍ غوندې ويرېږي

ورته ګوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندم

لکه ستا د غچۍ ګوتې

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دوريښمو ترې نه جوړ کړم

تر ويښمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خمُ کې يې رنګ کړه

سپين ټوکر دژوندانه پرې

سور چکن غا ټول غا ټول کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه اخوالړوراخوا

د سره لمر مخکې ولاړ يم

په هر ځاځکي د باران کې

زهر جنې وړنګې مينځم

ته ولاړه د ګلونو پرل غونډيو

لکه سپل د طاووسانو

لکه زيړه زرغونه يې

يمع ستا د ديدن تږی

راته ګرانې اوبه نه دي

ته يې غېږې ته ځولۍ کړه

د ګلپانړو ورګوزاره

په ګډا ګډ ايې يووړې

چا ويل چې زما طبعه

بس رو انې اوبه نه دي

راځه لرې لرې ولاړ شو

نا آشنا وطن ته لرې

راخورې چې کړي پر سرمو

ښاپيرۍ د خوب وزرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورکه جزيره به
د ښکلا چيرته پيدا کړو
که اميل ددنګې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که يې ګوتو کې تش تارهم
رانه ښه ذرې ذرې شي
که به ټولې مرغلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وايې به سندرې
ټولو م به مرغلرې
چې خوره به راته خاندې؟
که منت به پر ما کاندې؟
پرښتې د آبديت به
يونا ځا په راپيذاشي
او پر تويو مرغلرو
به يوه دم خوره ځلا شي
دواړه لاس به ستا له غاړې
د امېل پر ځای راتاو کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روان تخت کې به درومو

دیدارپیالې به مو شومو

۱۹۹۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ راتم شه لا رو یه !

د شهید آشنا دسمال مې

ملا وستنی دی له ملانه

شیبه وړاندې یم راغلی

له درنې لویې غزانه

ازانګه دګړنګ ژبه

شنه د تورو له خرپانه

په خورجین کې مې راوړی

هغه سر له اژدها نه

چې یتیم یې شو کولی

و، له څانګې د موسکا نه

*   *   *

د خپلې غربې مې پرې دي

پښې مې ډکې له !غزو دي

په تېټر کې مې راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات سرونه د نيزودي

د کاروان او ښان مې سترې

شهيدان مې پرې راوړي

مشالونه مې د شپودي

دا په وينو سره سر کړي

*   *   *

ته دې غبرګ غوړونه وخورې

داناري مې ولې ناورې؟!

ګورې نه چې درپسې يم!

ښکوم دې د پښو خاورې

د سړي په شومه موړ شې

په دې زړه لکه دواورې

د جانان د غم رانجه مې

دي په لپو لپو څښلي

دامې ټول خواره ياران دي

دا چې نن پرې جوړ دي ځلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تش راغلی نه یم

زمانې مې په ځولۍ کې

لږ راتم شه لارو یه

افسانې مې په ځولۍ کې

هر فریاد ته مې ورکړی

د سلګیو لړم ټک دی

د اوبو پر ځای مې څښلی

د خپل ډک زړګي پتک دی

د هر داغ تنۍ یې واکړه

زړه مې ډیر د مینې ډک دی

د ایمان په تېغ یې وژنه

که پکې هم ذره شک دی

* * *

یو ما ښام ویو آشنا مې

زما زړه په لاس کې راغی

د کینې و ه که د مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چاړه په لاس کې راغی

وې دا زړه دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

داسې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولګۍ واخلي

لمر پلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې ښه لکه چې زړونه

دروپۍ څلور خر خیږي

ددوو سترګو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرخیږي

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرخیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور غزل به واخلم

که غزل په زور خرڅيږي

دا سلګۍ خو مې ور جار شه

که څه ټنګ ټکور خرڅيږي

* * *

زما دزړه کوتريې پرېښو د

آشنا شغ لکه باز لاړو

د قديمو ستر ګو والا

په ډيرنوي انداز لاړو

زړه مې کړنګ له لاسه پريوت

هی هی ما ت يې آواز لاړو

داغمی ذرې ذرې شو

ښايې ښه له کاره ووت

د اشنا د سترګو ترږی

څه پر للمه لاره ووت

داددوولمرونو ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

له رنګين مداره ووت

* * *

لا رويه هغه شپه مې
په خداى دومره ډير ژړلي
ما خو هغه ورځ هم نه وو
دنن شپې په څېر ژړلي
هغه ورځ هم يوه ورځ وه
ښايي تا نه به وي هېره
ته ما شوم وې که درياد شي
مو ده ډيره پکې تېره
ها لښکر چې وراغلی
زمونږ کلي ته دژنو
د سور خولو هلکانو
د شېر بريتو ببر څڼو
تورې سترګې يې ګور ګورې
يو نيم رګ سور د کر کڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مست په تکبیرونو

په ډلونو په اتڼو

هغه شپېرزلمي دې یاد شي ؟

ها چې دربې یې تو دې کړې

چې لُنګۍ یې کړې ګوزارې

ها چې څڼې یې کودې کړې

ها غور ځی به یې چې لنډ کړ

چې ټپې به یې اوږدې کړې

د شهید په یوه ټپه یې

د عالم ستر ګې لمدې کړې

ها چې ټولو ، ووې خدایه

»د مرګ سترګې یې ړندې کړې«

چې د بنګو په چلم یې

سترګې سرې ردې کړې

د چینې بر غاړه ناست وو

د چینې پر سر چنارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چنار کې قمري ناسته

او کوکو یې وار په وارو

سور کی اوښ مې راپسې و

د ګونګرو یې شرنګهارو

ټولو سترګې کړې راپورته

پکې پروت د مینې ښارو

ددې ښار دزړه په منځ کې

یو کاروان په ټپو بارو

جوړ لباس د لارویو

له قربان او یکه زارو

خو نتلي زړه ته تللی

یو غمګین غږ د ستارو

او د مینې له دې ښارونه

راتاو شوی لوی ښامارو

دغه شپږ زلمې راوتي

د همدې ښامار په ښکاروو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئ !داڅه کوې خوب يوورړې

لارويه رابيدار شه

کيسه بلې خواته لاړه

زوروره په کرار شه

څه به زه لارې ته سم شم

او څه ته پر سمه لارشه

او خله جيب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پې خوږه کا

د کيسې ودرانه بار ته

د غوږو ، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډووپرې

چې اوږده را نه کيسه شوه

دا ته څه ستړى ماشوم يې

چې دې دومره تلوسه شوه

لکه تار کيسه تر ووئي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خو زړه سوری پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د ښتې غرونه ګړنګونه

له سینو وتلي غشي

او په تُورو پرې څانګونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له ښامار سر جنګونه

پکې میني هدیرې شوې

تشوي ډک پالنګونه

د کیسې دامنځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ایله سر ماښام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د ښامار دوښو څاڅکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ځينو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرينو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به ګورې

چې يو بل سره جنګيږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالويږي

په کمرو کې به مات شي

په چينو کې به غور ځيږي

ژوند ددو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د ليږي

*   *   *

په منځ منځ کې مه ويريږه

د کيسې پای ته راځمه

سپي دې غاپي رنګ يې ورک شه

د کيسې سرای ته راځمه

بس کيسه روانومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا اصلي ځای ته راځمه

ته ما شوم وې لارویه

څېله مست اوښان کتاروو

ځونډورې یې وې غاړې

د ګونګرو یې شرنګهاروو

یو انډی به د غلې و

بل انډی په غشو بارو

کاش د ګیډې دوزخ نه وای

داد غشو خو ، ښه کارو

بل مو کارنه و ، خو ښکارو

ته به وایې د څه ښکارو

د کیسې والا ښامارو

ته هم ناست په یوه انډي کې

او ګنۍ به اوښ مغری دراوړد کړ

تا څپیړه ور کوله

الوتکه په هوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا څاپي وکړ نګيدله

ته به وايې د بارلاندې

ژوبله او ښه نړيد له

د يو بم بچی يې راوړ

هغه بلار به لنګيدله

بم د غره پر څو که ولويد

خو د غر يې مزه نه وه

شي کيدای چې وي وچ موری

يا يې مياشته پوره نه وه

تاګنی د مټ د پاسه

تو غندي په شانې کيښوه

ګڅه سترګه دې کړه پټه

ښی دې خلاصه ورته پريښوه

د ښي لاس دويمه ګوته

دې راکش لکه ما شه کړه

په خندا دې کريږ ه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا بازدې تما شه کړه

دغرور شونډې کړې بوڅې

د پولادو چلوونکي

دګنیو په بند بند کې

دې ترخه زهر شیندونکي

ستا پر خوایې الوتکه

په آسمان کې راکږه کړه

د توپ نښې ته یې جوړه

ستا ګنۍ او ستا اوږه کړه

دباروتو د زړه خوله یې

له ویشتو وړاندې خوږه کړه

هاغه غر چې یې آسمان ته

لږ نژدې څوکه رسیږي

چې اوښان پکې دوریځو

ددې څوکې تېره سرته

شپږ اوښان در ښتیا راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش روان وو ته به وايې

چې بس بار په بريښنا راغلل

چې ګډوډ له هوا بازيې

د خوږې ننبې نظر کړ

په يو ، رپ کې يې د سترګو

درز له غره سره ټکر کړ

يوه ګردي کاڼي د غره يې

د ښتګ پر ځای مات سر کړ

يوې تېرې ترانګې د پرښې

لکه لورنيم په ټټر کړ

په مښوکه کې يې واخيست

ته وادايې لوی ارمان و

ها چې وړه يې په هوا کې

له هوانه کړه غاړه

الوتکه درې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړنګونو پورې لاړه
پروزرو يې شادو ګانو
کړلې چيغې پيغې سازې
ځينو شوخو شادو ګانو
پرې د پاسه کړې ميتيازې
موږه هم د الوتکې
غرمبيدنې واوريدلې
لکه ناوې له خوښۍ مو
ستر ګو اوښکې تويولې
پټې پټې مو په زړه کې
خوږې ګوړې ما تولې
لاروپه تاته ياد شي ؟
چې ګڼۍ دې پراوږه وه
ها اوږه دې پر اوږه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له ګڼۍ نه هم خوږه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه ټول تاته ووې.

تا ویشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر دنور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندې راغی

ستا په سترګو کې وې اوښکې

څه هیبت درباندې راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعر یت درباندې راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د ګنی لهواړه بار دې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوښ چې غاړه درکړه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له انډي نه دې راټوپ کړ

په ښاغلي غونډې ترپ کې

خلاص ګونګري داوښ دپښو دې

کړل ژرژر په يوه خرپ کې

دکاروان او ښان دی تم کړل

ديو دوو سترګو په رپ کې

ستا په سترګو کې وې اوښکې

تا ورې سلګۍ وهلې

ستا ورې ورې خبرې

په مرۍ کې ښخيدلې

ستا ګنۍ غوڅۍ سرې شونډې

دوې ګلپاڼې رپيدلې

ستا په سترګو کې خبرې

په څپو وې په غورځنګ وې

هغه شپږ دګلو ونې

نس ته تيرې يوه نهنګ وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دې شپږو شو کولې

له نهنګ نه پښې د سنګ وې

شپږ او ښان له بره راغلل

یو ځاروان تش راروان وو

شپږ د ستماله هر دستمال کې

تاو دوړانګو یو باران و

سپینو اوښکو کې راشنه مو

ځانګې ځانګې ارغوان وو

په دې هر دستمال نغښتی

هر یو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې ښکل کړم

زما ښکلیه لارویه

ته زما دنغمو سیری

یه زما ماته زړګیه !

د دې شپږو لارویو

ها اووم ملګری ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان دغزلونو

او سندرو ثوری ته یې

یادونه: ګنی (ګنی) ۷ / ۱۲ / ۱۹۹۷ ناصرباغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شاعر وژنمه یو قتل کوم

ورځم د ژوند د جریدې پر سپینې ټنډې باندې

د خو نړې قاتل عنوان لګوم

یو د اسې تور مې پر خپل دین او پر ایمان لګوم

چې په ژوندون کې مې څوک نوم وا نخلي

زه که شیدې شمه که شات شمه که قند او نبات

چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي

په هغو کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګي هوا بازله هوا

زموږ د کلي پرسم منځ باندې خوار بمونه

ځم نه ود ریږم ملا تړلی د غره سرته خیژم

له هغې شنې پرښې را با سمه روسی توغندی

چې مې د ښکلي کلیوال شپونکي د زړه په تود و وینو سور دی

هغه شپونکی چې په شپیلۍ کې به یې ژبه د څپو ګډ یده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سندرو میوندۍ کې یې ملا له د ټپو ګډېده

هغه شپونکی چې یې د ستورو غونډې ورې درلودل

هغه شپونکې چې یکه زارته یې سپوږمۍ د تورو شپو ګډېده

هغه دده په وینو سور هغه روسی توغندی

د کلي پښې ته راوړم

چې ترینه دروند او تیره تبر جوړ کړي

په شکرانه کې یو دوه درې منه غنم ورکوم

له ابرهیم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم

په دې تیره په دې درانه تبر مې ځان وژنم

اد کې مورې لاس مې مه نیسه ځان نه وژنم کاروان وژنم

هغه کاروان چې همدا ستا زوی یې له کاره وایست

په جادوګر عشق یې د عقل له مداره وایست

هغه کاروان چې له چنار سره یې زړه پیوند کړ

چې له چناره سره څانګې څانګې و غځیده

چې د چنار پاڼې یې ژبې کړې پرې و غږیده

چنار اخستې د برکلي له شپانه نه په زکات سندرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو اوبو کې به یې خامخاوي څنبلې اوښکې

د کومې بورې کومې وراړې هوسۍ

خو ما د ټولو ښواوبدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مینه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کې خبرې شته سندرې نه شته

خوند د باروتو په کې ډیردی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تیره تبر چنارغوځوم

پریږدئ چې غرونه غرونه ړنګ شي او چې خرپ یې واوري

دې زوروریې د ښایست پرکروندې باندې وسیوری کړی

پریږدئ جانان مې چې اوس لمر ووینې زیړه زرغونه ووینې

پردی چنار څه کوي خپله جامه شنه ووینې

ورځم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهید له قبر ځنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوګر دي کا ښي په ځولۍ کې راوړم

پردي دې نه ويريږي ، سترګوته دې لاس نه نيسئ ، نه يې ولم

زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندې ماتوم

نن مې لاسونه سره دي سترګې مې سرې

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ويده شي خلک

هغه شاعره ښاپيرۍ که چيرته راشي د الهام له ښيښې

اسم آعظم به يې په پيڅکه د سالو وتړم

سلام يې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه

له ډيره قهره به غاښونه ورته و چيچمه

ورته به وو وايم ورځه په مخ دې زيړ ګلونه

وينې مې نه چې مې لاسونه سره دي، سترګې مې دي وينې وينې

ګوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د سمال غور ځوم

بيا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنګه خيژې !

اخر افغان يمه پرعزم باندې ټينګ ولاړيم

بس دی پر ما د جادوګر حسن منتر مه وايه

يو شاعروژنمه يو قتل کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه غوغا جوړوم شور جوړوم

خپلو سندروته پیغور جوړوم

لاس چې رانه وړې ګنې لاس دې په خنجر وهمه

زه مې په خپل زړه کې خنجر ښخوم

کوم وربې سپي ته مې دا زړه غوړ ځوم

ترهغه سپي ښایست نه سپی ښه دی

چې مې دالعل کړو ، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟

وئ ! دامې چې په جادوګرو لاسولاس ونیوه؟ !

چا سندر مارې مې په زړه کې په کټ کټ وخندل

۱۹۹۷/۱۲/۲۲ پېښور ، ناصر باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهوسۍ دشیدو بوی

بیا داوښکوله شبنم مو
وچ دسرو سترګو غاټول کړ
دپاتا ټغر مو ټول کړ
په جو مات کې مو بر وځې کړې هواري
دزیړي شهید په شانې زیړي لمر ته
مونږ په اوښکو امدې ورځې کړې هواري
په ټټر کې مو ټکور کړل پرهرونه
زنګ مو ګډ کړ دغلیم پر خنجرونو
دمرګ سترګې مو کړې ټیټې
دژوندون په برګو سترګو
دنظر لاس یې ور غوځ کړ
دجانان دبڼو درګو
هر سهراب دزخمي زړه مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوش د صبر نوشدارو کړل

په خندا مو پرهرونه

دليلا د سر سالو کړل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو ونيو له مرۍ نه

ترې قلنګ د خوشحالۍ مو په زور واخيست

سپين لمنې ژوندانه مو

د تودې مينې تور واخيست

ډيرو مستو ليونو مو

په ورغويو کې اور واخيست

پاړو ګرو شاز لمو مو

مرګ په شان د منګور واخيست

پرې مو وتړل د ژوند ګيډۍ ګلونه

***

زمونږ ژوند لکه نجلۍ زمونږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د جنګ په ورځ پیدا شي

او د جنګ په شپه شي پیغله

ښایست په آیینه کې

اول موسکه شي بیا کټ کټ په خندا شي

چې نلۍ یې ښې رجړومه

د سل ډزي ما شینګنې

سلایي یې ماته ستن د کلاکوف شي

د خنجر په څوکه خال پر زنه کیږدي

له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه

په کې وپېي مرۍ او مرغلرې

په ځوندویو کې یې پټې کړي هنداري

ترې نه جوړ کا امیلونه او هارونه

چې د مرګ موزیګی سترګې کا ورجګې

پسې شونډې کا ندي بوڅې

له خندا نه پسې داسې تکه شنه شي

ته وا پاس دغره په سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيګويو دمجاهدو وهي غاړه

او دهسک په لوري پورته

الوتکه تري نه ولاړه

دليوه له څرمن جوړه

چندني چمبه په لاس کې

داد دنګو غرونو پيغله

کليوالې ټپې وايي

دملالۍ ټپې وايي

دا دجنګ دوخت کيسې دي

چې په وينو تکې سرې دي

لابه خلاصه يوه نه وي

چې سل نورې ورپسې دي

هو منم چې ستا په زړه کې

ډيرې ډيرې تلوسې دي

چې ليوه وه چا وژلې؟

چې څرمنه يې چمبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ په اوږدو ګوتو

ټپه ځرنګه لمبه شوه

ښه ده غوږ کېږده زړګیه !

هغه شین ځنګل خو وینې !

چې د شنه دریاب په شان دی

چې راښکې پرې خوږ میده میده باران دی

چې پر سر یې د مرګ زیړه بیړۍ ګرځي

پرې د پاسه د بوډۍ د ټال باد بان دی

دا ځنګل داسې ځنګل دی

وخت ناوخت پرې د پولادو ږلۍ اوري

کله کله یې په غېږ کې

د باروتو سیلۍ ښو ري

د دوزخ د لمبو ستوري

د دې شنه ځنګل په غېږ کې

یوه زرینه هوسۍ ګرځي

ته وا سپین ستوري ترې ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه سپوږمۍ ګرځي

دا سې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه

لکه اوس لیونۍ نه وه

د سپوږمۍ سپینې رڼا ته

دوو کبلیو به رودله

د آسمان ستورو لیدله

یو سهار چې یې کبلي په خوب اوده وو

د هوسۍ تیونه تش وو

څو چې ډک تیونه راوړي

یو کبلی یوه کبلۍ وه

زیړي لمر ته ویده پرېښول

لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ

دوی یې غېږ کې تاوده پرېښول

کله وړانګه ورته ژبه کړي ختې یې

پلوشې یې خواږه ښکر شي ګروي یې

هوسۍ لاړه یوې داسې شنې ورشو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سپاره پکې ډوبيږي

دبمونو تش ډولونه پکې توی دي

داوانبه چې په باروتو کې را لوی دي

لږنه ډير غونډې ترخه دي

دګنډير غونډې ترخه دي

خو هوسۍ يې خوري په خوند خوند

خدای شته ډير ورته خوارۀ دي

په شيبه کې يې بس تش تيونه ډک شول

چې په پښويې تي لګيږي

پروښو يې تي لګيږي

ټکی ټکی سپينې پی‌ دي

دوښو پر پانو لويږي

له نشې او له مستۍ نه

دهوسۍ ملالې سترګې

سرې شوې څرخ وهي ګډيږي

دزمرۍ غونډې ځليږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دوې ډېوې بلېږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

دا زرينه هوسۍ ګورئ

نن د شنو ميو شيشه ده

دزړه سر ته يې ورکړې

دير غل لړم لشه ده

کش او کړپ يې لرې واورید

څه يې شک په رړه کې تير شو

نا څا پي يې ليوني غوږونه څک کړل

سره په وينو خوله ليوه يې لرې وليد

يو سور سوی يې په زړه تيرو بير شو

نيزه باز يې له خپل قهر ځينې جوړ کړ

د جنګي آسپې په شان پر ليوه راغله

***

د هوسۍ په ښکر ښپيلى

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګله دلیوه زړه دی

له دې زړه نه دهوسۍ دشیدو بوی ځي

له شیدو ځنې دلمر دشغلو بوی ځي

دچمبې له خواږه غړبنه

څه د سو یو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک میاشت پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټپو يې ژبې واکړئ

غر له غر د سره نښتی

جنګوي تندي د کاڼو

سل مني د بړې رغړي

ته وا ميندې دي د بيا نو

له اوږوېې خور جينونه

لاندې لوېږي د ګلپاڼو

ميندې بورې پر ګور ګورو

پر کر کڼو پر مماڼو

درمندونو کې راتوی شول

کټوري داورله زاڼو

لمر هم ټول سيوري وژلي

دژوندون د شنو بکيا نو

د شيرين وطن په نوم دې

فرهادي تيشه در واخله

ړبرينې دروازې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې غرونو خچې پچې

چې غولا نځې يې شي ډ کې

دژوندون چينې دي وچې

په دې غرونو کې بنديان دي

زرسيلو نه د طوطيانو

په نبا تو يې ماړه کړئ

په شکرويې ماړه کړئ

د مرګي تندې ځپلي

په سندرويې ماړه کړئ

چا رانجه وربا ندې ښنبلي

چا په غشو دي ويشتلي

پر ټپونو يې دوا کړئ

په ټپو يې ژبې وا کړئ

په کټ کټ يې په خندا کړئ

آوازونه ورته راوړئ

پر وازونه ورته راوړئ

دوطن په شنه آسمان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې خواره واره په سبل کړئ

پرې جارو د جنګ لوګي کړئ

جوړ د سولې ترې امېل کړئ

*　　*　　*

له تبې درواخله پاستی

چې ډم ډول ته ورکړ لا ستی

ډنګه ډنګه د ډول غږ دی

د ټپې د کهول غږ دی

زنګوي ستوري په غېږ کې

په ګړنګ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه یې ښنبلي

ناست د سرو وینو په رنګ کې

بیا د سوي غا ټول غږ دی

ورته څير دی داسې ښکاري

د نرګس سترګې یې څاري

وایې بیا به کله پا څي

چې محشر جوړ شي او نا څي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د روح پر وچې للمې

نغمې څاڅکي څا څکي څا څي

پاس پرې ناسته قمرۍ ښکلې

د ګل ونې کږه څانګه

يې لیندې غوند ې راښکلې

دآواز غشی یې راشي

داسې خوږ مې پر زړه لګي

چې رګ رګ مې په ګډاشي

لاس د یار مې ږدي پر سترګو

تولې ګوتې یې رڼا شي

هغه خدای چې رانه ورک وي

په هر لوري راپیداشي

*　　*　　*

ځئ چې غشي لیندې واخلو

دلیوانو په ښکاروو ځو

یو څو نوې ټپې واخلو

په قربان او په زاروو ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ ! دازموږ شعاردی

دليوه پر سترګوزاردی

هسې نه چې يې پر تشي

چيرې و لګيږي غشي

چې څرمنې يې سورې شي

زموږ کار به بيا ښه نشي

هو ليوانو ته اخيستي

موږ د غشي په تلي دي

چې بې رحمه يې وژلي

سل هو سۍ او زرکبلي دي

په هنر هنر به وچې

دليوانو کړو څرمنې

ترينه وبه خر يو پاکې

هغه شنې ځيږې وژغنې

په وطن کې مو بې شميره

شته درانه درانه توپونه

د ډولونو په شان ګيډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وازې خولې لکه دیګونه

چې له خولې نه یې راوځي

د دیوانو آوازونه

په اوازکې یې اورونه

ښاپیرۍ یې دي وژلې

سو ځولي یې کورونه

د دیو غږ به ترینه واخلو

شوراو ځوږ به ترینه واخلو

د هر توپ پروازې خولې به

دلیوه ځرمنه تاوکړو

په کې تود په سراوتال به

ساز د سولې او دنیاو کړو

پېښور۱۳۷۶ تله۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پرسردې تاو ود هراتۍ تورد لونګې، د کندهار زليمه *

په کې غونچه غونچه ټومبلي تور لشي اوزرين رنګي غنم

لشې لشې باڼه دې نېغ وو ، شمله دارزليمه

اسماني آس دې تر پښو لاندې مستانه روان و

په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و

پر مخ روان لکه روانه زما نه روان و

قدم قدم يې ود سردا ستا دانو استاد

ته وا چې نال نال يې چا جوړو له تيشې د فرهاد

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

دغه دزيړې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې !

زرين وزري طاووسان دې استقبال ته ولاړ

دغه د سر د شفق په شال پټې رڼې ويالې رواڼې ګورې !

درته وريښمينې څڼې بيا دې ښاپير يو خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې ته مې په خوب لیدلې

ولې به نه راځې ، نو خود به راځې

چې یې ستا نوم زموږ پرتڼدو تک وهلی و په شلو میخو

ترتو رولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر

شهیدانه رقصونه ډیر کړي دي

د خپلو وینو پر څادرمو ستا په نوم ، نفلو نه ډیرکړي دي

زموږ د پیغلو پیغلو خویندو د سینو په غو څولو باندې

د ی‌المانو قصابانو چړې ډیرې پڅې

راځه راځه دزړو نوبت کې مو نینې دي د پولادو پخې

بو.ن یې واخلې تېرې داړې شي د مرګ ورته له وېرې پڅې

ته به راځې، ته مې په خوب لیدلې

ترتا قربان، دصوفیانه نظام منصور سرداره

للمي غاټول ته پر خې پرخې، پسته ور، بارانه

رنځور وزړونو ته اناره دانګور سرادره

ته به راځې ، ته مې په خوب لیدلې

په خامو پیوها لمدې چړې رندې دې رندې

هغه په تاندو وینو سرې تورې نن زنګ خوړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبربه نه يې چې مغرورې فرعونۍ ککرۍ

د دريابې قهر زرين غوندې نهنک خوړلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

د سخې جان سپينو کو ترو د رته لويه سلامي نيولې

تر تا جار يږي خوا يې ستا غوندې زلمې نيولې

او ښکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمي نيولې

کر کې ځپلي يو د سختې مينې ډير تږي يو

يه تر الما سو ځليدونکيه او ځپانده روده

په غورځنګو نو شه په تور کمر کې لاره باسه

زموږ د بخت پاچا راځه پښې دې مه وباسه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پر سردې تاو د هراتۍ توره لونګۍ، د کندهار رزلميه !

په کې غونچه غونچه ټومبلي تورلشي اوزرين رنګې غنم

لشې لشې بانه دې نيغ وو شمله دارزليمه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۱۹/ ۱۰ / ۹۸ پيښور ناصرباغ نوې کمپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

ښاپیرۍ زما همزلې، او نغمې ترما مشرانې
ښاپیرۍ تر ګرانۍ تیره. خو نغمې راباندې ګرانې
ښاپیرۍ په خوب کې ویښې، او ښاغلې نغمې راوړي
ښاپیرۍ په ویښه راشي، خوبولې نغمې راوړي
ښاپیرۍ بده بلاده ، واښکي واښکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزیږې، رانه واګې دواک واخلي
چې منکر شمه له مینې، دا نو ځان راته ښکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي ، افسانې راته ریښتیا کړي
ښاپیرۍ د اختر شپه ده ، زه د بر کلي ماشوم یم
مرګي څو راته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنګ جنګ نه مې ساتي ، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنګړو له شرنګه ، ساز د سولي او نیاو کړي
خو چې وخت د ښکلي جنګ شي، شنه بنګړي ایسته ګوزار کړي
د منصور سکنۍ خور شي، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم ، د لونګو دا یې راکړي
خو چې وږی د مستۍ شم، د شنو بنګو دانې راکړي
ما د ډول په غږ کې نغاړي، ګړنګونو له مې یوسي
د نغمو مستې څپه شي، غورځنګونو له مې یوسي
ښاپیرۍ له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په وریښمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودریږم رکعتونه را نه هیر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښـــا پـــیـــرۍ مـــې زړه تـــه راشـــي، جـنـتـونـه رانه هیر شي
ښـــا پـــیـــرۍ د ګلــو ونــه د غــو ټـــۍ نـظـر بـه راکـــړي
ښـا پـیرۍ سـخـي مـلـنګـه، د خـولګـۍ نـظـر بـه راکړي
ښـــا پـــیـــرۍ د شـــعـــر الـــهـــا م شـــي، کلـــه کله ترۍ تم شي
د زمــــري غـــونـــدې یــې ځـارم، ښـا پـیرۍ د هوسۍ رم شي
ښـا پـیرۍ کلـي تـه راغـلـه، ښـا پـیرۍ بـه غـره تـه بـوځـم
ښـــا پـــیـــرۍ د مـیـنې تـنده ، ښا پـیرۍ بـه زړه تـه بـوځـم
د رحـــمـــت وربـــځـــې راغـــلـــې، پـــرځـنګل به باران وشي
ښـا پـیرۍ تـر کـوچـو سـپـیـنـه، تـکه سپـینه غوا به لوشي
ښـــا پـــیـــرۍ بـــیـګاه تـــه راشـــه، اوس مـــې ښه کاروبار جوړ دی
پـــه زرګـــرې شـــپـې مـــې تاته ، نن له ستورو نه هار جوړ دی
ښـــا پـــیـــرۍ زمـــا اســـتـــاذه، پـــر غـــزلـــو یـې لاس بر دی
راښـــودلـــې یـــې پـــه خـــوب کـــې، د ســـندرو پـیغمبر دی
ښـــا پـــیـــرۍ مـــې ســـپـــیـــنـــه بـــازه، شین د زړه کوتر مې وخوري
پـه پـنـجـو کـې مـې ور ټـول کـړي، پـه هنر هنر مې وخوري
ښـــا پـــیـــرۍ پـــه ســـفـــرځـــمـــه، د خـــبـــرو ځـــورۍ راکـــړه
خـــامـــاخـــا کـــه شـــیـــن طـوطي شوم ، د شکرو ځورۍ راکړه
ښـــا پـــیـــرۍ مـــراقـــبـه شـــوه، ښـــا پـــیـــرۍ خبرې پریښوې
مـــــروره رانـــه ګـــرځـــې، تـــرې نـــه مات مې یو بنګړۍ دی
ښـــا پـــیـــرۍ تـــه مـــلامـت یـم ، تـرې شـکـولـی مې ځونډۍ دی
کـــچ او کـــیـــچ یـــې وړم د لـــیـــچـــو ، شنه بنګړي به ورته راوړم
د لـــونـــګـــو دمـــریـــو ، ډک ځـــونـــډې بـــه ورتـــه راوړم
چـــې لـــه ځـــان ســـره روان شـــم ، ښـــا پـیرۍ را سره مله شي
د ســـتـــړیـــا مـتـاع مې لوټ کړي ، مـهـربـانـه غـونـدې غله شي
که نـــړیـــۍ مـــې مـــخـــالـــفـــه، ښا پـــیـــرۍ مـــې پـــه طـــرف ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې امامه د ګلونو، او ږنو پرخو د صف ده
د اخلاص څپېړې ورکړم، چې کوم دیو د وسواس راشي
زه چې دومره ریاضت کړم، ښاپیرۍ به په لاس راشي

ښاپیرۍ رنګونه راکړه، سرو غاټولو رانه غوښتي
ګلابونو او نرګسو، آن چې ټولو رانه غوښتي
ښاپیرۍ په غنم لوکې، زمونږ برکې ته راشي
د حجرو د جوماتونو، د ګودر کلي ته راشي

ږلۍ بند له کلي تاو کړي، شین قرآن په غیږ کې واخلي
زمونږ کلی به د امن، او ایمان په غیږ کې واخلي
اوس به ول د څڼو راکړي، لو کومه ملا ترمه
یو ګیډۍ قبوله شوې، په آمین دعا ترمه

نور قلم به مې سور ګل شي، په خوږ لاس کې مې کړلی
ښاپیرۍ په شین دسمال دې، غوڅ ورغوی را ترلی
که له تندې مرمه مرمه، که ژوندون سراب شي

مرغلره خوله به راکړي، ښاپیرۍ به شین دریاب شي

۱۹۹۸/ ۱۲/۱۲ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین همځولی ((دځنګل دلیک ځواب))

مینه مې ومنه په مینه مینه

ستا پر کرکنه پر مړانه سلام

ستا دښېتر پر زلفو زلفو سلام

ستا د ښېړۍ پر پانه پانه سلام

چې ستا پر سر ده له کتاره وتې

پر هاغه ستړې ناسته زانه سلام

* * *

لیک دې ښه ډیره موده مخکې راغی

هی هی چې زه دځواب تاب نه لرم

دخیال نیلې مې ګوډ په نیمه لارکې

ملونی یې پری پښه په رکاب نه لرم

دشعر پادشاه ته یې شاګرد دی یمه

بې له تا شین دشعر کتاب نه لرم

* * *

داسې خومه وایه چې هیر دې ډیر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه پادشاه مې ته یې پیر مې ته یې
په ویښه هم زما په سترګو کې یې
د سهار خوب مې یې تعبیر مې ته یې
د زړه هنداره درپسې ګرځوم
دهغه ستر نقاش تصویر مې ته یې

* * *

ګرانه زه ډیر د مینې وږې یمه
لکه یتیم مې پر سر لاس تیروه
ما سره غرونه غرونه مینه کوه
زما پر زړه د هنر لاس تیروه
په تور کمر کې هم چې ښکلي ګورم
پرې ښه روښان د جوهر لاس تیروه

* * *

خالي لاسونه مې له ستورو ډک کړه
چې پرې لمنه د سپوږمې ونیسم
ستاونې د نګې دعاګانې زما
د ښکلا عرش ته به ځولې ونیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ګیدړ خیال وختـــونه برند دي ولـې ؟
لنګه زمـری بـه تـر لکـــی ونیـــســم

* * *

ته دخـــدای شین باغ یې ښامارخونه یې
چـــې ګنـــې تا دلال ثـــنـــا ویلـــې
زرګـــونـه کـاله تـا دحـال پـــه ژبـه
دهـــغـه ستـر جمال ثـنـا ویـلـــې
تـــا دبلا ل درنګ پـه تـوري تـــوري
دپـــرښــتـو دخـــال ثـــنـا ویـــلـــې

* * *

ما بـــه سوما ګڼـې دخپـلـې غیـــرې
دهـری شـــنـې ونې پـه سـردې قسـم
شـــراب شـــراب به زما شعـر جـوړوي
پر شـــرابـونو دکـــوثـــر دی قسـم
لـــه درده ډکه مې غـــزل تـــوري لـره
پـــرشـــهـیـد غـــابښ دپیغمبر دې قسم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې ماشـــوم وم افسانې مې خوښې

چـــې ترابـــان بـــه ګـــل انـــدامه یو وړه

مـــاوی چې ته به وې قـــاصد جوړشوی

تـــابـــه خـــبـــره تـــر بهرامه یووړه

په دریم ګـــــام کې به شول ښکیل ترابان

کـــه دا ولجـــه بـــه یې دوه ګامه یو وړه

* * *

ته خـــو اوس هم له شنو خوبونو ډک یې

په خـــوب کې ډیر زیـړي ګلان رالیــږه

دګلابـــونو په رنګونـو کـــې رنـــګ

هـــا ســـور وزري بـلبـــلان رالـــیـږه

یـه د سنـــدرو مرستـــنـــد ویـه زمـــا

دغـــزلـــونـــو غـــزالان رالـــــیـــږه

* * *

لـــه مـــانـــه ښکلیو تښتولی زړګـــی

څـــه چې راپـــاتې وه سـندرو وخـــوړ

یو څه شین رنګ شـــو تاته لیک پری لیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه هم دا وښکو مرغلرو وخوړ
د سر ښیښه کې چې شو ګل د فکر
وینو ته تړو په ډبرو وخوړ

* * *

یو څو خیالونه نوي لوزي لرم
ځان سو ځوم خو د غزل اور غواړم
منم هوسیو دې ګیلې راوړي
دا ګلالۍ قافیې په پور غواړم
دژوند دریاب لرم څه مړه خونه یم
دڅپو ژبه وایم شور غواړم

* * *

ان ترسهاره دې غم ویښ ساتي ما
شپه رونوم تاته شپیلۍ غوږوم
د ناصر باغ د شهیدانو ترخنګ
د هدیرې شاته شپیلۍ غږوم
ستا د شهید شپونکي ویرنه وایم
د "پسرلي ماته شپیلۍ" غږوم*

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ستا د رنړو چینو د تندې مینه
بس د "درویش" په ترانو ماتوم*
"پیکار" اشنا یې له سپین غره راوړي*
خمار د بنګ په پیمانو ماتوم
له ولولو ډکه هوسۍ تلوسه
د "غضنفر" په افسانو ماتوم*

* * *

ته واچې ستا د سیلۍ شغ په کې دی
د "کلیوال" مستې سندرې اورم*
د "شاسعود" په پادشهۍ کې ګرځم*
نغمې د "مستې قلندرې" اورم*
چا زهر هم د خندا جام کې راکړل
له چا ترخې ترخې خبرې اورم

* * *

په وینښه وینم لکه خوب ښاپیرۍ
پر مایې زیری د غزل کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دچا اواز لـــــکـه دشـــاتـــــو خـــوږو
خدایـــــږو په مـاخوږې څه چل کـړی دی
وی: ته خبرې کـــــوه چوپ یې ولــــې ؟
کاروانه چیرې دې مــــزل کـــــړی ده ؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کــــې راځــــي*
سوریې کمیس وي دالوان اغـــــو ستــی
شـــنـــه یې لستو نې لکه ستـــا بنفشـــې
اوسپـــیـــن پرتوګ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشیـــــــن په تورو سترګو کـې وې
موسکی نظر یـــــې وي ایمان اغوستـــی

* * *

کله چې وخــــانـدي رښتـــیا وایـــمـــه
غونډیې غونــــډی شي ارغـوان ګلـونه
روښــــان تندی لـــري دلمـر دذاتـــه
شني رزغــــوني کاندي باران ګلـــونـه
شرنګ دپایزیــــب یې وي قدم په قـــدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپېيې وروستو وي روان ګلونه

* * *

خوږه خوږه دڅپو ژبه وايي

په غورځنګو لکه درياب روانه

لکه ټپه په ساز کې تاوه راتاوه

سره دډول او درياب روانه

پر بد رنګيو به يرغل راولي

لکه دښکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لګيدلې پاتې

په شومه دم کې شم له خوبه راويښ

دخوشحالي اوښکې مې سترګو کې وي

په ښکلي غم کې شم له خوبه راويښ

غزل غزل شمه نغمه نغمه شم

ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته ګوره خو په سترګو کې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تللي خـــوب يو سترې سيوری ناست وي
شمع قــــلم شـــي او خبـــرې کـــوی
پر سرېې شيــــــن د غزل توری نــاســت وي
شمع ننبتر شي ، شمـــــع و غـــځيـــږي
پرې سور وزری غـوندې ستوری ناست وي

* * *

را نژدی زړه ته تر ليــــــلا نـــه ډيـــريـــې
دا لری نه ده چــې مجـــــنون دی نه شــم
خــــــدای مې دې ګل ستـــا دلمنې لري
د چا پـه ســــــترګو کې زرغون دې نـه شـم
چې مې له ځانــــــګې زر شهبازه جوړ شي
شم دې ادا نه چې ســــــتا زيتون دې نه شم

* * *

زه به پـه کـــــلـي کې کـو کــــنـــــا ر و کــرم
چې ستا مــــــچۍ را شـــي ګلونه يو سي
او که پر کــــلـي ږلـــــــــۍ ووريــــد ه
نو هسې نه چې تــــــش ځانګو نه يــو ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربان دیګونــدې شات شي آشنا

زمـــاله غزل نه دې لفظونه یـــوســـي

* * *

چـــې ستا له غیږی یې ګــلونـه راوړل

مـیـنــه د هغې څانــګې اوروه کنــه؟

هسې پـــه خپلـوکې خبـــره کـــوو

سپینه خولګــــی مې باندی پور وه کنه؟

ته په ایمان،د شپـونکې ورور شپیلۍ یې

دا سرافیل د شپیلـــــۍ ځوروه کنــه؟

* * *

رانــه خـــبره اخـوا دې خواشي لــــږ

ګرانه چې تـــــیرې خاطرې دې ګورم

زه چې مرغان اورم چـــــې ونـــې ویـنم

ترپانـــوډیرې خـــاطـرې دې ګـــورم

هیر به مې ډیـــــروي دومره ډیرهم نه دي

رایادې ، هـــیرې خـاطـرې دې ګـورم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیښور ګرمې به سوی ومه
خوترنم دې دباران را په یاد
دومره ښاغلې دبیلتون هم نه وم
تاکړی په سترګو کې یاران راپه یاد
ډوب لا په وچو کتابو کې نه یم
اوښکې لا پیژنم ګریوان را په یاد

* * *

بیا پسرلی درغځوي لاسونه
بیا دپښو یبلو بنفشو موسم دی
ډک دشبنم کنډول پرسر دغاټول
توره بلبله دنشو موسم دی
برګې رمې کوي تکمیل دښکلا
وچې شپیلۍ دشنو ورشو موسم دې

* * *

غواړمه دوې لسیزې شاته لاړشم
ستا دزلمي غرځه کیسه راواخلم
پرې کرونه دی دزړونو کرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپو لپو تلوسه راواخلم
داغ د باروتو شته د ذوق پرلمن
اوس به د ښکو ګلکاسه راواخلم

* * *

ها تورکمر پرسر یې سپینه سپوږمۍ
لکه ډولۍ چې پر تور اس تیروي
دي په رګ رګ کې یې سپین توري راشنه
هره شپه کومې ته الماس تیروي
ته وا چې سر یې پر اسمان لګیږي
د سحر لمر یې پر سر لاس تیروي

* * *

هماغه دی ! هغه غرڅه اوس هم وینم
د هاغه تور کمر پر سرولاړ دی
ښکر د الماسو یې سپوږمۍ ته رسي
ستر ګو کې ستوري لکه لمر ولاړ دی
دیوه پردي یرغل خرپې یې واورید
څک څک ، غوږ غوږ ، خنجر خنجر ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

غرځه نشه ، غرځه د میو ډکې
څو تنکۍ ځانګې د سوما خوړلې
غرځه د شنه ځنګله مجنون وګنۍ
غرځه دی «ځنې دلیلا» خوړلي*
ځنګه غلام شي په ګل ځانګو کې یې
قلمي ګوتې د باداشا خوړلې

* * *

غرځه پرېږده په جنوبي ځنکل کې
د شمال خواته د شمال سره ځم
د برګ وزرو الوتکو پر سر
له یوه زرین مارغه د خیال سره ځم
د لمر په رنګ ، رنک سره دانه د باران
خورم په ټالۍ کې زرغون ټال سره ځم

* * *

له سپین سالنګ نه یې لمر ټول ونیو
له روس نه دومره الو تکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــوچ پــکې نشـــــته خوله اور نه ډکــې

ګــورئ داو سپنبـــــغړکې راغـــلـــې

دمــه یې وکـــــړه دبا ګـرام پـــــر ډګـر

داپــه لټـــون دکومې ورکـې راغـلـه ؟ !

* * *

یــو څــو شیـــن سترګو نا اشنـا وګړو

پـه برګ وزرو کې بـنـزیـن واچـــول

پــر ځـــــای دزړونو یې په لاس دشیطان

سیـنو کې تـــور کاڼي دکین واچـــول

داور بـمونـــــه یې دلـــــپـــــو لاسـو

پر دعـا ګانــــو پـــــر امیـن واچول

* * *

دا بـــرګ وزرې پــــــه دوره راوتـــــې

زمــورږ دکلي پر سـر اور تـــویـــوي

دا ظـــالمان پر ځیکر ولي زلـــمیـــان

له ځـوان زړونـــو نــه یې زور تویـــوي

پر سپینو لیـچو یې ســـــرپـــه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تریــــنه د شنو بنـــــګړیو شور تــویــوي

* * *

راغـــلې دوړو شاهـــــینـانو پـــه شان

سپینــو کوترو نه یـــې بــــام اخـستی

په مـــازدیګر کې یې چـــــړې دي ښخې

زمــوږ له کلي یې ما ښـــام اخـستـــی

بـس په زخمونو یې نما نځلـــي یو مونږ

رانـــه یې ګـــرد سـره آرام اخیـــستې

* * *

هـغـــه ده درومي دځنـګل پـــــر لــور

چې ځـــــوان غرځه رانه عدم ته یو سـي

کبــــاب یې وخوري له شـرابـــو سـره

ښکر دالــــــما سو یې موزیم ته یــوسـي

له مســــتو سترګو نه یې رنګ دغورځنګ

دمرګ دتــــورې شپې تورتم ته یــوسـي

* * *

غـــــرڅه سری سترګې پـــاریـــدلی ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښـــــوزنځير د «ليلا ځنې» را تاو*

هلته ملا مـــاتې سو ما هـــم ويـــنمه

تر مـــــلايې سرى دوريښم کـنـې راتـاو

دماتې ځـــانګې لاس يې غاړه کې پـروت

ترى سورځـنـدى سپينې مشکونې راتـاو

* * *

د بـــــرګ وزرو الـــو تـکـــو وزر

دشنو نښــــترو پر ســـرونـو لګـي

يو سيل د سرې او سپـــنـــې غشي راځـي

دتور کـــمر په تـتـرونـو لــــګـي

آه د غرڅه د پـښـتـې خرپ مې واوريـــد

بـلـــې لمبې يې په ښـکرونــــو لـګي

* * *

غــــرڅه له ډيره درده کـړيـکه وکـــړه

درزونــــه وکــــــړل دکمر ډبــــرو

دځوان غرڅـــه کړيکو ته ټينګې نه شوې

مـــنـدې اخيستې ده لـــښـــکر ډبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژور کـــــړنګ لــه ازانــګو نه ډک دی
راپنـځولـــی دی مــحشـــــر ډبـــرو

* * *

غــــرځه دمستې ځوانۍ درد اخیستـــی
کله په پــښــو کله په ســر ګـــډیــږي
په ګډیدونکي نـظــر هر ځـــه ګـوري
ونې ګـــډیـــږي او کــــمر ګــډیــږي
پر سر يې بيـــا دبــلا سيـــوری راغـی
چـــې يـې دا وسپنـــې وزر ګـــډیږي

* * *

شــــو نابـبره بـــرګ وزرو تـه ځـیــر
داله‌آســــمان ځنګه پړانګان وریږي؟ !
پری زنځيرونــــه راشیوه شین سترګـــي
ته‌وا کـړی کــــــړی مـــاران وریـږي
خدایه ! ورولیږه لــه غـــیــبه درمـــان
جهان دردونه يـې پــر ځـان وریــــږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنـــه ځــنګله په هغه لـړی خـــو کــې

ماته دبر کـــلـي شپـــونکـې ښـــکاري

ټوپـــــک په ننبه او د پړانګ په څـــو کې

دا سی پـــــه بريد لکه زمـــری ښـــکاري

ګوره شين ســــترګونه به ښکار خطا کړي

زړه د تورسترګي کــــې غورځی ښـــکاري

* * *

هـــــه هــه غورځي له ډيـــره درده کـــوي

له مـلـخـــي ټوپک يـــې اور وريـــږي

ها سپين زنــــځير په سرو ګولـيو ولـــي

پر هغو شنو ستـــــرګو هم تور وريـــږي

په ترپ داو سپنې پړانــــــګان تښتـــــي

او پر زخمي غرڅه ټـــــکـــــور وريـــږي

* * *

غـــــر څه پر کاڼو باندې خـولـــه ښخه کړه

په مـــــو ملايي پسې کمر څـــيـــــر وي

غـــــر څه د ځـــوان ولي اروا وبـــــولئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکـــر د تور کــمــر تــتر څیر وي
ته وا ، علــــــي په ځــلیدونـــکې تــوره
دیوه تور کـــــافـر ځـــــیـــګر ځیروي

* * *

له تـــــور کمر نه شنه لښــتـي روان شول
درومــــــي د کلي تر ګــو دره رســـــــي
په دی اوبـــو کې مــملایي ده ګـــــړه
دژوبـــلو ژبـــــو تــر پر هـــره رسي
تــکور تـــــــکور ژبــي پیا توري په لاس
ځــــي دجـــنــــګونو تر ډګــــره رسي

* * *

دشــعــــــــر با دشا ه ستا حماسي افسانې
تــر حقیقت نــــه هم ځـــــــــلانده وینم
تـــر شعر نه شنــــــې ونې دې بُوری مه شه
دزړه دعـــا په وینو تـــــانده ویـــــنـــم
تل دې ســـپوږمۍ ستا دنـــــښترو پرسر
دنور پـــه تار کې اویــــــزانـــــده وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تورو لړو په خلوت کې غلی
په شنه چمن کې لکه پیر ناست یې
یار ! د سهار د خوب کاروان یې زما
دی وه رنګین غوندې تعبیر ناست یې
زر ښاپیرۍ مې د زړه تخت ګرځوي
پکې باد شاه پکې وزیر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین همځولی زما
د سور وزرو بلبلانو کتاب
ستا له ګلونو نه مې رنګ راوړی
ورمې تری خیږي ستا دلیک دځواب
لا دې بل باب ته رسیدلې نه دی
کاروان طالب طالب د مینې د باب

په نښه شوي:

دښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی دغزلونه مجموعه ماته شپیلۍ. پیاوړی شاعر درویش درانې ، زلمې نازک خیال شار عبدالله پیکار ، پیاوړی کیسه لیکونکې اسدالله غضنفر ، دمستو شعرونو شاعر کلیوال خټک ، ددری ګوټیزې دایرې شاعر شاه سعود ، یوه افغانه سندر ماره چې خوراواز یې افغانستان رایادوي ، زما ایډیال شاعره چې په انساني څیرو کی مې نه ده لیدلې ، چې دبوی ښکلې اروایې زما دتصویر په ورکه جزیره کې اوسیږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احسا سوم دلیلا څښې زمونږ په غرونو او ځنګلونو کې یو ډول ځنځیري وانبه دي چې اوبدل شوو کو څیو ته ورته دي.

د ښاپیرۍ ورغوی   پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونیه سندر ماره

که دګلو ځانګه ځانګه ، پانه پانه

په روپۍ روپۍ خرځیږي

چې روپۍ درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې ؟؟

که بازار کې دمرغیو پیے خرڅیږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

د سهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره درننوتې

دځنګله توره بلبله

په مېنو که کې سندره

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې پته

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منګول کې یې راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تنکې ګل د سوما وي

او دغرونو پر سرونو

زيږی لمر وي ځرک وهلی

که له ګل نه ،له غوټې نه ، له ګل پاڼو

لپه نه شي ډکولې

چې يې وشيندي دښکليو پر سرونو

دښاغليو پر سرونو

او د دنګ دنګو ځليو پر سرونو

داسې وکړه چې داغوړ دې را نژدې کړه

ليونی يمه له راز دې خبرومه

دښاغليو له انداز دې خبرومه

يوه ښکار ته لکه باز دې خبرومه

که ګلان غواړې دغرونو او دګټو پرسرونو

ځپلی وباسه په يبلو پښو روان شه

داغزيو ، دسکروټو پر سونو

دُعا تويه کړه له لپې

لپه ډکه وړه له ناره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهه‌لاره ، وهه‌لاره

څو د مينې تر تم ځايه ورسيږې

د ښکلا تر لويه خدايه ورسيږې

ها غه پورې خلک وپيژنه دوی دي

چې مې سترګو کې ديار کړي ګلونه

او به خور ته يې له مونږ نه اوښکې غواړي

د سرو وينو د پرهار کړي ګلونه

ورته ګوره دا غزو په خير ولاړ دي

دوه درې نه دي ترزرګونو ډير ولاړ دي

ډکه لپه د سکروټو

کړه په پښنو کې ورګوزاره

له نرګسه تر ګلابه

د بلبلو تر چغاره

يوه شنه لاره پيدا کړه

ليونيه سندرماره

10/12 / 1999پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

د نګیدلې یوه تیږه ده له پانه
ده خرګنده ګړندۍ لکه بیانه *
یوه غشي په کمان کې ځان راښکلې
په هوا کې په مستۍ ځي یوه زانه
د سپوږمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې یې تکه سره ګلپانه
کومې نجلې په کې تال دی اچولی
پر بیا لې باندې ولاړه ده بیکیانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصویره
یوه تا بلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور ګردي انځورونه پنځولي
پرخه پرخه د ژوندون پر هره پانه

* دبیانې اوروانې تیږې تشبیه د یوه عربي شعر تر اغېز لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شغ

شغ شـو راغـلـې شـغ شـو لاړې
پـولادي بـرګـې کـوتـرې
نـه يـې زده غـومبـر دمـينـې
نـه يـې رپ وهـې وزرې

***

پـرې اوښـانـو مهـارونـه
تـر هـا پـورې رغـزي تللي
داوښبـه پـه پښـو کـې بيـا دي
دګـور ګـرو اغـزي تـلـلـي

***

بيا بـرګـۍ پـه هـوا ګـرځـي
تـو غنـدي ولـي راولـي
داچـې پـاس پکـې سپـاره دي
تـر شيطـان دي هـم نـاولـي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســــــورکــــــې اوښ وهـــې ترپـکې

پـــه لمــبـــو يـــې پـــــټ وري دی

يـــو څـــو ګـزه تـــرې نـــه اخـــوا

غــــــو رځـــيــــدلــــی کپـــری دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدرګه

ته دستورو شاته پټه
له سپوږمۍ نه ډیره لرې
د سحر تورو بلبلو
به راوړې درنه سندرې

***

لکه لمر په غرغره وي
ما زدیګر کې مې موندلې
هلالي اوږې په غاړه
په اختر کې مې موندلې

***

له غره کلي ته راغلې
په ګودر کې په خندا شوې
پرک دنیا دې کړه روښانه
لکه سره سپینه رڼا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کــړي دنــیــا راســره رخـــــه

چـــې تـــه مـــاتـــه وې راغــلې

چاتــه مــه وایــه حـــالـــونــه

چـــوپ چـــوپ غـــلې غـــلې غـلې

***

تـــا چـــې مـــالـــره راوړې

ځـــونـــــډوره آئـــیـــنــه وه

ستا په مـــخ راتـــه هـــر کاڼـــــی

او ډبــــــره آئــــیـــنــــه وه

***

تـــایې کـــړې بــــدرګــــه ده

چـــې مـــې اوښکـــې دګریوان دي

تـــا لـــه مـــا ســـره ژړلـــــي

ټـــول دکلـــي شـــهـــیـــدان دیبدرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل په سیپارو کې

سیــــپـــــارو کـــې دګل ،بــلـبــلان بلـــبــلان
وایـــــــي وي دي وداﻥ ، داوطـــن دافـــغـــان

چاته ټیټ مه شه ټیټ ، ددې غرونو غرور
دګلونو غونډی، سکه خویندې دطـــور

خدایه ته یې شه مل، په پاک روی دحضور
ډېر ښاغلي لرو ، مریـــدان دمنصـــور

داســــرتـــیـــري دعشـــق ، پتنـــګان دایـــمان
دارتـــه ځي په زار زار، یا قـــربان یـــاقربـــان

شپې شوې ډېرې اوږدې، ورک سبا راولئ
بار دنـــور قـــافلې ، درڼـــا راولـــئ

دیتـــیم پر خولګۍ ، بیا موسکا راولئ
مهـــا جرې مرغۍ ، بیرته بیا راولـــئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین بڼـکـــي طــو طیـان، سپیـــن وزري مارغان
تور لوګي چې دجنـګ، کـړي جــارو پـــه یـو آن
خدای به بیا کړي راشنه ،توروشپوکې سپوږمۍ
په ګډا به راځي ، په خپو کې سپوږمۍ
لپې لپې به څکو ،په اوبو کې سپوږمۍ
زرغونه به موشي ، په رګو کې سپوږمۍ
دوطن مور مو وړي ، پاس په ســر شیـــن قـــرآن
مخ پــه لمــر یـــو روان، مـــوږ دستـــورو کاروان

پیښور ۱۹۹۹ / ۹ /

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

ګل و رانه ګل و، خو دا ګل کله د باغ و
پر مخې مې وارو وه د تیلو ډک څراغ و
ډېره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و
شپې د غم اغوستی هغه تور لباس د زاغ و
شین شال دې پر سرو آسماني رڼا دې راوړه
سرې جامې په غاړه الواني رڼا دې راوړه
نیمه شپه را پاڅیدم عجبه ننداره وه
لوڅه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه
لاړمه ځنګل ته د بلبل سوې ناره وه
نوې یې راخستې د سندرو سیپاره وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـر دې نه شـــو ډک مــې ځنـــګانــــه تــــه وو دروړی
مات لاس دژوندون مــې ګریــــوانــــه تــــه وو دروړی
ماتــه و په غیږ کې عجب جهـــان راغلـــی
کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلـی
«تا» یې وکړه زړه ته و ماشوم ایمان راغلی
ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلـــی
تـــه پـــه څپـو راغـلـــی پـه سندرو کې دې ډوب کـــړم
سرو سپینـــو مهیـنـو مـرغـلـرو کـې دې ډوب کــــړم
پیــــر مې یې پاچا مې یې لا سونه به دې ښکل کړم
ګام په ګام دسترګو برګ اسـون به دې ښـــکل کړم
اوښکې به دې ښکل کړم ، الما سونه به دې ښکل کړم
راوړه دنــرګســـو ګیلا ســـونه به دې ښـــکل کړم
داســـې مــــې خمــار کـــړه چـــې سرخیـــل شـــم دمستـــانــو
پـــانـــې پـــانـــې ګــل شمــه امیـــل شـــم دمستـــانـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین ته دې ګوزار کړم که ویالې ته دې ګوزار کړم

ګـــوره مې چې ځان څنګه له تږې ګل نه زار کړم

مینـــه مینه مینه یم د ښکلي یـــار دې یـــار کړم

تار دې په تسبو کــــې کړمه تار دې دستار کړم

کلــــه الا هـــو وایــــمــه کلــــه زمــــزمــــې بــــه

کلــــه بــــه تسبــــې اړوم کلــــه هــم نغمــــې بــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاواکه رڼا یي

ګوره ! راروان دی راغی ځغلنده مشال دی
ستوری ، ته واغشی سور په وینو دغزال دی
شپه ده نیمه شپه ده ، دښامار په خوله کې لال دی
پړک وهي دیار په سینه تڼده شینکې خال دی
شنې لمبې له جام خیژي کاواکه رڼا یي ده
ریږدمه له ډاره خطرناکه رڼا یي ده
ستورو راپه ګوته کړې مستورې بلګانې
تورې تورې ونې لکه تورې بلاګانې
شاته یې ولاړې نورې نورې بلاګانې
راغلې راپسې ادکې مورې بلاګانې
هاغه ده سپوږمۍ رانه په منډه شوه روانه
سر به بیا راوباسي دوریځو له ګریوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپ شي ټپ شي ټکي ټکي پر خه پر ګلپاڼو
کله کله سوې قلقله راشي د زاڼو
باد هم یاغي آس دی خرپ یې وایستو د کاڼو
کله په دره کې ششني وکاندي د بیاڼو
شغ شو ، شو پرک مې د بڼو په خواکې تیر شو
نوی مې نظر شو هغه زوړ نظر مې هیر شو
څه ګورم ، د ګل پښو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپینه را پریوتې له شینکي بامه نجلۍ وه
دابې شرمه لوڅه بښه پوره خامه نجلۍ وه
خټ خټ به خندا وه مسته بې جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، درڼو اوبو چینه وه
ومې ښبله یخه لکه زړ ځله کینه وه
بره له ابشار هرا روانې دي سندرې
ښکته په ګډا دي ورته لمنځي او ښترې
ویښې دي غوړ غوړ دي او غړ نه کوي ډبرې
جوړ غمي د پرخو دي د شپې توري زرګرې
شپه ګوره شاعره شهکاري کوي لګیاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن خو دې ليدلې په رڼو سترګو رويا ده

لپې لپې وينې تويې تکې تکې پې دي

پړانګ ته ګوره پښو لاندې يې سرې د ګل غوټۍ دي

واوره په ځنګل کې د کبلو سوې سلګۍ دي

ښخ په هاغه پرښه کې ښکرونه د هوسۍ دي

وګوره جلال ته د جمال په وينو پايي

دلته هر زوال بس د کمال په وينو پايي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروابناد اسحاق ننګیال په یاد کې

غزل

یو شرنګ شو چې د شنو ما تو بنګړیو ســـــــره ولاړ
یو وږور مــې و مــیــن شـــو ښــا پیــریو سره ولاړه
یو ځـوان غم یې را پرېښود چې سپین ږیری به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د ګـــوډیـــو ســـره ولاړ
سهار زمونږ بهیر ته و راغـــلی یـــک تـــنـــهـا
ما ښام له ډېرو ډېرو ډیوه ګـــیو ســـــــره ولاړل
زیړ ګل و د ګلابو ، په سره اورکـــې و راشـــیـــن
باران ته تـــږی تـــږی وُ ږلـــیو ســـره ولاړ
زرین کبان یې ونیول د مینې په چـــنـــګـــک
ساقي شو د شـــرابـــو لـــه کشتیو سره ولاړ
رباب وً د چندنو مست په مستو تـــېـــپو مســـت
شرنګا یې شوه راپاتې له ځـــونـــډیو ســـره ولاړ
سوما زمونږ د غره و خـــو ډیـــر ژر دابـــدیـــت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چتو چتو پېغلو جينکـــــيـــو ســــــــره ولاړ

فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشـــــاهـی

د شعر داوو خويندو شهزادګيــــو ســـــــره ولاړ

يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـــمه پـــه دې

په سبل کې د جنـــت له تو تکـــــيـــو ســـــره ولاړ

مړه شوي ګړنګونه يــــې ژونــــدي پـــه ازانګو

شپونکی آشنا مې ورک شو ل شپېلـــيو ســـره ولاړ

کاروان د سرو غاټولو يې وڅان پـــــسې راتـــــول

ننګيال په بدرګه کې له غـــټـــيـــو ســـــره ولاړ

۱۹۹۹۸/ ۵/ ۷/ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لته د یاقوتو چینه

دلته په دي خاورو کي د ستورو ډک أسمان ويده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو)) امان)) ويده

مونږ د ب تصويره يو ،بي لمر د يو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ويده

مروله تندي مرو ،سترګي پرکوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((ياقوتو چينه)) لال دبدخشان ويده

دلته دوطن دغرونو شين طوطي دمه کوي

دلته دچندنوونه دلته ارغوان ويده

اوښکي د ليلا يې د سندرو توري توري دي

دلته مينه مينه د مجنون څيري ګريوان ويده

دلته به په زړه ګورئ دانوري سترګي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو يو جهان ويده

ښکاري مرور دی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د((پسرلي ((ښکلي ارمان ويده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک زمونږ دزړونه دي تشيږي نه رودونه دي

دلته ټپه ټپه ده غزل ويده رمان ويده

پام کوه سلام کوه نيسمه چي ګستاخ نه شي

دلته يو عيار ويده يو ځوان مرد ميدان ويده

ده هم پنجه نر مه کړه دوخت له بل مغل سره

دلته يو سر تيرى سپا هي دخوشال خان ويده

سترې سترې راغي درحمان غيږ کي يې سر کيښود

دلته دکندز دسرو غا ټول بيا بان ويده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا ښاد حاجي صيب دولتزي ته !

مضطرب يو نن سکون له مونږ نه ورک دی
يو شيرين سړی پرون له مونږ نه ورک دی
چې پرې ستړيو لارويو به سـر کيښـود
دبهير هغـه څنګون له مونـږ نه ورک دی
هر يو توری يې تراوښکو نـــه هـم رونړ و
دخوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګاه لیدلې خوب و

ما بیګا لیدلې خوب و

چې شپه راشي او بیګاه شي

بیلتون برید راباندې وکړي

او له غیږ مې یار یو سي

مرغلرې تار په تار شي

له امیل نه مې تار یو سي

***

ما بیګاه لیدلې خوب و

څوک له مانه قمار یو سي

غلچکې په منډه منډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور ځنډې له ستاريو سي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه دا هم ښاماريو سي

***

ما بيګاه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي ښاريو سي

د ګودر له جينکو نه

د منګيو کتاريو سي

شين لوګي له کلي خيژي

او ر په غيږ کې چناريو سي

***

زه سهار له خوبه ويښ يم

چې خوب راشي دلداريو سي

د بهير له ځونې غيږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سپين ږيرې سردار يو سي

دى دژوند له مرغلرو

د مرګ پيغلې ته هار يو سي

***

لمدې سترګې زړه داغلى

نن سهار له خوبه ويښيم

ته وا ، ښه ږلىٍ وهلى

لاله زار له خوبه ويښ يم

11 / 4 / 2000

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

غم دې زما په اوښکو څکه وکړه

پر دې ایمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله یې هم چې لاس ور ورسیږي

ستا د خندا ګلاب ته

له ما یې نه دریغوي را به یې وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

دزړه تنده مې شې ماته

بې اختياره دوعا وکړم

کله ګل ته کله تاته.

خداى دې ډېر لري ګلونه

خداى دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتزاج

څه ګلاب ګلاب ملګري دې راکړي

زما زړه په ګلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د ګلابي نغمو را وُري

زه به ولې ګیله من یم

که یو څوک دې هم راکړي

د ښمنان لکه اغزي دي

څه دنیا خونه ورانیږي

که همدا په ګلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غزو په لښته ووهي او شغ شي

سور په وينو اواز وکړي

د دردونو په وزرونو پرواز وکړي

پاڼې پاڼې ګلابونه ترې خواره شي

او رنګې رنګې اوبه يې په سر واخلي

ما خوږې خوږې نغمې له تا نه غوښتې

ما په وينو سرې نغمې له تا نه غوښتې

تا هم راکړې زما ربه !

د ګلاب او دا غزي له امتزاجه

د دښمن او د دوستانو له مزاجه

ستا د دومره ستر احسان ډيره مننه

۲۱/۸/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل او بنیادم

دګل خوراک خاورې، ایرې او سره

لږې رڼې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، ښایسته دی، له وږمو ډک دی

سترګې او زړونه پرې خوارېږي شي له رنګونو ډک دی

خو ، بنیادم چې پرېښتو ورته تندی ایښی دی

ګل ته ورګوري او تر اوښکو نه رڼې اوبه څښي

له تکو سرو منهو نه خرپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنګ ولې شي

۲۲ / ۸ / ۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پښې يېلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکی دی
ځاروان مې نارې ناورې ځې کاروان يې ګړندی دی

منګول يې پر لمن کېږدو جوړه زه او جانان مې
تر منځه مو يو خدای دی دې خوازه يم اخوا دی دی

ګلونو مې پر سترګو دير غل ترلې نيت دی
ما خپل دزړه په وينو لمبولی پسرلی دی

د پټ ضمير په باغ کې مې ستا مخ ته مخامخ يم
چې ستا دمخ په مخ راته هنداره هر کو دی

رباب يې کړه مطربه چې په ترنګ يې ستورې ګډ شي
داژوند مې دغمونو لمر وهلې وچ لرګې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له زړه نه او ښکو ورشئ له ښکاري ښه خطـــا کـــړئ
لینده په لاس را کاږي د کبلي په خوله کـــې تـــی دی

چې هر یو کلیوال یــې پســې غشـــي دي راخیستـــي
شاعر یې غرڅنې دی که غـــزل یې غر څـنـــې دی؟؟

بس ستا د ښنګړو شرنګ با نـــدې کوي تول د سندرو
په خدا که بـــه کاروان دې پوی په سُر دی یا په لی دی

نریزې تنې داوم ژور دغره لوړه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د شپې چو پټیا دیوالي ګړۍ ټک ټک ماتــوي
او که زړګـــر غمـــې د عمـــر په ځټـــک ماتوي

ستـــا پـــر تنکیو پښو مین دی ته خبر هم نه یې
چـــې په تنهـــا کو لا ســـو کانې د سرک ماتــوي

ښایي د ښکلیو تور بانه دي له الماســـو راشنـــه
سپینې هنداړې چې د زړونو په سترګک ماتوي

دا سې سیلۍ له ستوني ونیسئ چې ګام وانخلي
ځلور ګلونه چې په هـــر یـــوه ځپـــک ماتـــوي

مسته غزاله د غزل ، د بیـــا بـــان کاروانـــه
کړه را پیـــدا چـــې د نقـــاد زمری د شک ماتــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي لکه سـور دوینـو خـال ځـاځـي
له سـوري لاس نـه مـې د سپینې سولې سوال ځاځي

خـدایه دا بیـا یـې ده د کوم ستوري مرۍ پرې کړې ؟ !
چې یو شفق وینې لـه ټـورې د هـلال ځـا ځـي

ها غلته لرې د ښېتر پـه تـن کـې غـشی ښـخ دی
ها غلته لرې تـو دې وینـې لـه غـزال ځـاځـي

نن یې دي پاکې د نرګس ډکـې یتیمې لـیمې
شبنم داو ښکو له لستـو ڼـي د شـمـال ځـاځـي

د خوږ اشنا اوښکې مې ښکل کړې هک پک پاتې شومه
تروه سر که څنګه د شـاتـو لـه دیـوال ځـاځـي؟ !

د نري تـار په صـراط ورمـه ګنهکارې نـغـمـې
پـه هـر قدم کې رانه سُر تـوئیـږي تال ځـاځـي

خاورین جهان کړ راته چا رنـګین ښـکـی طاووس؟
څوک مې په سترګو کې کاروانه زرغون تال ځـا ځـي؟

۱۹۹۵/۱۱/۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـــه رانـــه ازر خوشحـــاله نـــه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوځ دبـــت وزر دی

خوب مې تښتيدلې که په لاس درغی رايــې وړه
ماته چا ويل چې پر خوبـونـــو دې لاس بـــر دی

ځم چې له لفظـــو نو نه دشا تو مچۍ جوړې کړم
چـــا وې ژړيدلې دلته ګل دپـــيغـــمبـــر دی

بس دزړه په مراندو څو ملا ماتي لغات وتـــړم
ګرانه ! شاعري څه ده ؟ اسان غو ندې هنـــر دی

لپه لاس مې ونيـــول ســـاقي کرم به ډير کوی
تـــاتـــه دې دعا شي خو همدا زمـا ساغر دی

ګوره چې کاروان دبلـــبلانـــو درتـــه راولـــي
راغی له ځنګل نه ، دګلـــونـــو جـادو ګر دی

۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تول مرور دي نوم د کوم يوه په جـــام وليکم؟
په دروازه چــــاتــه سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کــــړمه د غشــــي
به کوتـــــرو تـه د بام وليکم مضمون د مينې

ګلاب خـــو ستا د سترګو په خاطر زړه ماتوم د
نـرګس ورته امام وليکم صف شي چې ګلان دې

راکړی قـــــلم ډاډ د غشي جـوړېدلـو دا چې
ګل اندام وليکم په وينو بـــه داستـان د ديو د

تک لکه لړم راکوي زړه ته څوک خو شته چې يو
ورو -ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يــــې

" کاروانه " ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مـــــــصره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمولـــي رانه دتـــاندو غــزلــونــو کتابونــه
بادونه بې ســواده دګلــونــو کتـــا بـــونــه

سپوږمۍ زموږ دکلي درڼـو ستـــورو استـــاذه
اوبو غوندې روان وايي دغرونـــو کتـــابـــونـــه

ستا سترګې شاګردانې له تنـــبلو نـــه تنبـــلــې
لوستـــــى نه شـــي دسوو لـــوو زړونو کتابـونه

چې ستا وروزو بڼو ته مخامخ شو ترينه هير شول
په ياد يې وو دغشو کمانـــونـــو کتـــابـــونـــه

يو څوک لکه چينجې دربا بي څانګو رګ رګ کــې
يو څوک رانه سيزي دچنـارونـــو کتـــابـــونـــه

يو څه الفبا خو يــې ظا لمـــې زمــزمـــه کـــړه
چې نغاړي پـــه مـــو ســکا کې درازونو کتا بونه

غـــزلې دزلمو بـــه څنـــګه وکـــړي غـــزونـــې؟ !
کاروانـــه چـــې خپـــاره نـــه شـــي دنجونو کتابونه

پيښور ۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تورو ستر ګو خنګ ته را لویــــدلــی

لپې لپې د لفظو نــو مـــې تــرې ډکـــې

د شپیلۍ غږ و ګــړنـــګ ته را لویـــدلی

د تندي خال مې پـــه ژبه ترینه وا خیـست

بختو ر مې د زړه زنګ تـــه را لــویـــدلی

سره لمبه. سپیـــنې جامې مـــا به او کـــړي

لمر ، دو اورو ډک سالنـــګ ته را لویـــدلی

ما په خوب لیده چې پروت یې و په پښو کې

د پـاچـا سر و ملـنګ تـــه را لـــویدلـــی

له کاروان غـــریـــب نه سُر د غـــزل ورک دی

ستا د شنو بنګړو یو شـرنګ ته را لویـــدلـــی

غرنې نظر مې جنګ ته را لـــویـــدلـــی

پیښور ۲۸/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ترانو راپسې درستو اقتدا کړې ده
ماته دکلي دګودرجنو دعا کړې ده

خود به لفظونو ته دسرو زرو اوبه ورکوم
ما پیروي ستا دلاسونو دکیمیا کړې ده

زما په سرکې پيغلې ګرځي دلرغوني زمان
دلته سپوږمۍ رڼا پر څانګو دسوما کړې ده

حق دی چې مونږ يې دزمريو پر څرمن وليکو
دپښتنو ټپو سيالي داوستا کړې ده

په دوو کې هک پک يم له کومې غاړې لاس را تاو لړم؟
دا قهقهه راته ساقي او که مينا کړې ده

دتار پري کړي کاغذ باد په شان چې هر چا ونيو
دهغه خپل شو، خپل زړګي رانه هوا کړې ده

چې څوک يې نه مني هو ښيار به وي مستان خو نه دي
کنه کاروانه په غزل کې دې بلا کړې ده

۱۹۹۹/۶/۲۸ تنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ریاضت مې لا هم هغسې روان دی
هغه ښکلی په خدای اوس هم راته ګران دی

غم دې غل دی پسې غلی غلی راغلم
پروت په زړه کې مې غمی ستا د پیزوان دی

ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کې
شین طاووس په سر کې ناست دارغوان دی

یوه شپه په بدرګه د ستورو راشه
مادې نوم دورځې زر ځله ګردان دی

ځلور قله مې پر ځای چُف دې راګوره
ختم کړی مې په تا پسې قرآن دی

ستا کاروان دې خدای د ګل غیږې ته یو سي
لکه پر خه له اغزو نه اویزان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ دوه دیــو کیدلو په تکل کــې سره ناست وو

باران را وریـــدلـو په ځنګل کــې سره ناســـت وو

دخدای لـه تــرنـم ځنــې مــو غیـــږې ډکـولـــې

نغـمـــې مـو ښکلـــولې په غزل کې سره ناست وو

له ډیـــرې خوشحالې مو شپه په اوښکو بدرکه کړه

بلا اور اورکې وو په ځل ځل کې ســـره نا ســـت وو

موسکي موســکي تر سترګو پورې هم تللو راتلــلو

خوارې د درزیدلو زړونو تل کې ســـره نـــا ســـت وو

شکست وو او که سوبه زمونږ دواړو په نصیب شوه

دمینې دجنګ لوبه وه مورچل کې ســره نا ســــت وو

جـــرس نــــه و قـــمــــري دکـوکوګو نارې وهلې

کاروانه لاروي وو په منزل کې ســـره نا ســــــت وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلـــي تــه بــه درشمه او پاس به غـــره ته وخيـــژو
ځنگ تر ځنگ به گرځو لاس په لاس به غــره ته وخيژو

شنـــې درې که ډيـــرې هـــم له سپينو او بـو ډکې دي
ځــو به پــکې ځـــو بـه پــه سره آس په غره ته وخيژو

دوه په دوه به ورک په تور ځنگل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس بــه غـــره تــه وخيـــژو

ژوند ديوې گرځندې او مستې ميـــکـــدې نـــوم دی
ځه سره له خم او له گيـــلاس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو

ځـــه چـــې ځـــو دمينـــې دگلـــونو له کـــاروان سره
پاک له انديښنو او له وسواس به غـــره تـــه وخيـــژو

دعاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې سپوږمۍ یم د یوې تورې شپې په شان یم
ستا تر زلفو هم زر ځله پریشان یم

له باران او ښکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ویشتلې هم دوړانګو په کمان یم

سور وزری د زړګي بلبل مې ورک دی
لکه ړدن دانه دانه تیت و پاشان یم

مجال نشته چې زرینه هوسۍ راشي
دیوه وران کمر د ډډې ارغوان یم

ودې کور ته د پاچا دراتګ وخت دی
اوښکې اوښکې له خپل زړه نه راروان یم

داچې یم د شهادت په لمانځه پایم
لنډه داچې لکه وران افغانستان یم

ته وا مانه یې وژلي سل اوښان دي
د منزل د نیمې لارې لوټ کاروان یم

۱۹۹۹ / ۵ / ۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاڅه له خوب نه خوب دې ډېر شه د خبرو وخت دی
تا وان به وکړې ګرانه ګران ترمرغلرو وخت دی

دوی په چنده ن کې دي خوړلي د مارانو زهر
د شین ښکو شنو طو طیانو د شکرو وخت دی

د سهار لمانځه ته داذان پر ځای په غاړو پاڅو
زمونږ په غرونو کې د زرکو د تنځرو وخت دی

ګیډۍ دې ږدم داوښ په بار کې پسې پلې به ځو
بیا د بروځو د سرګړو د مزرو وخت دی

ځم جوړوم په کلیوال جانان ټوکرۍ د نظر
د تورو سترګو په تور غر کې د ګورګرو وخت دی

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک
کاروان دې اوري کنه دا یې د سندرو وخت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوريـــدې مـې هـــر سـهـــار تـــورې بـلـبـــلې

ستـــرګـــې ستـــا پـــه نغمو بـــار تـورې بلبلې

خدايه !ژوند مې شين ځنګل دچور کونډې کړې

پــــــه کـــې ګـــډې پـــه چـــغار تـــورې بـلبلې

اغـــزن وخت ګل ته دغـــاړې غـړونـــــــدى و

چـــغـــيـــدلـــې چـــې پـــه دار تـــورې بـلبلـــې

دنرګـــس دغم رانـــجـه يـــې دې خـــوړلـــې

چـــې چـــوپ چـــوپ دې دچنـــار تورې بلبلې

رالـيـــرلـــې ، چـــې کاروان غـــزل کـــړي

دسنـــدرو اُستـــکار تـــورې بـلـــبـــلې

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نريزي کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله لــرې میــکدې ته ، کــله بــرې میکــدې تــه
هغــه رنــد یمــه چــې درومــم، هــرې هرې میکدې ته
هــغــه جــام زمــا مراد دی، چې جانان یې را په یاد دی
دثــواب لپــاره راغــلــم ، ستــا کافــرې میــکدې تــه
شپــه شوه شنو لمبو اغوستې ، دشیشو نازک لباس دی
شیــخه پام کــوه رانه وړې، بیــا ډبــرې میــکدې تــه
تیر وتم دیار په سترګو ، کــله بــاز کــله شاهیــن شــي
ماوې راغلې له جومات نه ، بــرګ وزرې میــکدې تــه
له باران دې غیرې ډکه، ساقــي راشــه چې ګل ګل شــي
دغــو تپــو ډیــرې راغــلې ، بیا لښــکرې میکدې ته
دکاروان زړه دې مات مات کا ، چې مینا ته غمي جوړ شي
خــامــخا که چیــرته راغلې ، څوک زرګرې میکدې ته

۱۹۹۹ / ۲ / ۱۹ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شه دل پهٔ دل ګرځو هیڅ ډول او سینګار نه کوو
د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
د سر قاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ له شانه پرې ګوزار نه کوو
په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
څراغ کې تېل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو
له پړانګ څرمنه اړوو چې لنګې غواوې داړي
پر څانګې ناستې مرغکۍ د کاڼي وار نه کوو
بې خونده نه یو په خوږه په ترخه ښه پوهیږو
خورو یې پر هیز له خوږو شاتو د کو کنار نه کوو
زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پړي هم ګومان د ژوندي مار نه کوو
په نیمه ورځ ترینه راګرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په ښار نه کوو
د نګې ښکلا سره د مینې مزې بیا غځوو
ګرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تــګلــوری تــه یــې تــه یــې
که شپې شوې هم په لویشته لو یشته ستوری ته یې ته یې
قربان له ګستاخۍ مې راتــه ډیــریــې ښایستــه کــړې
زه نیغ په نیغ در ګورمه کوز ګــورې تــه یــې تــه یــې
یــو څــاڅکې د شبنــم یــمه دلــمر لــه ډاره غــلــی
ژوندی اوسې د سرو ګلونو سیــوری تــه یــې تــه یــې
دنــجــونــو کــه درپــام شــو نو امیل ته به دې یوسي
ځــلانــده د کاروان د غــزل تــوری تــه یــې تــه یــې

۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا وحشي ښکلا به ټول جنګي آسونه رام کړي

سل زره لښکر به د کفارو په سلام کړي

تش منګي به ډک شي د رحمت له شرابونو

راغی ، باراني ساقي به سرې منګولې جام کړي

ستا عقا يي سترګې به يې ګډې په هوا کړي

سل زره کوترې که راغونډې شوک پر بام کړي

زر اور اورکي د هرغا ټول په تش کنډول کې

کينوه جانانه چې ډيوه ډيوه ما ښام کړي

ښکليه چې پر سپينه تنده وغزوې کونځې

شرنګ شي مريدان دې تورې لرې له نيام کړي

زړه په صبرو ساته يو ښکلی خو به راشي

هسې نه چې غم يې د دنيا درنه تمام کړي

مستې صوفيانه سندرې مه وايه «کاروانه»

ګوره په اتڼ او په ګډا به خاص و عام کړي

۲۰۰۰/۵/۱۵ د نريزې کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا خبـــرې لکه تانـــــدې مرغــــلرې

وا يــــه ډيـــــرې مې درباندې مر غلرې

دوطــــن د پيغلو غاړې دي بــــې هاره

تر ښهـــو يې اويــــزانــــدې مرغــــلرې

پر غوټۍ شونډو دې ګل دخندا غوارم

دعا ګانې مې ځلاندې مــــرغلـــــرې

لمبو زنه ترسر تير شه که يې غــــواړې

دڅپو تر پښو دې لانــــدې مر غــــلرې

څوک دلمر ماڼو ساحــل ته راوتــــلی

دريابــونه څپ څپانــدې مرغـــــــلرې

په غربت کې دې شاعـــــره غنا نغښتې

ستا سنــــدرې او ستا سا ندې مرغلرې

پر ګودر د کيميـــــا ګروکاروان راغــــی

شنې ويالې به شــــي بهاندې مرغــلرې

خوست دنريزې کلې ۲۰۰۰ / ۵ / ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیمه شپـه ده ویښ یم له یو چا سره غرېږم
بیا مې د سندرو له پـا چـا سـره غرېـږم

نا ست یم په خلوت کې یو ملنګ د زمانې یم
غـلی غـلـی غـلی له غـو غا سره غرېږم

نن مې د رته ډیرې زاری وکړې خو رانغلـې
مـه راځـه ، سبا بـه زه له تـا سـره غرېږم

خدای چې راکړه برخه د ښار یاره مه کړه رخه
خوار غریب اوښه یم له ښکلا سره غرېږم

لاس مې په ځنځیـر تړلي پښې په زولنو دي
ستـا د شنو بنـګړیو له شـرنګا سره غرېږم

لاړ شم د رمندونـه وي ځـوانـان وي اتڼو نه
ډول سـره غـرېـږم لـه سُرنا سره غرېږم

کټ کټ له خندا نه د رته شنـه شـمه کاروانه
جام یمه زه جام یمـه مینـا سـره غـرېـږم

۲۰۰۰/ ۵ / ۲۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د کلي غنم رنګ شهید ته

غزل

وطن داور په سیند کې لامبې زلمي جنګ خوړلي
د کابل جان د نجونو مړي هم نهنګ خوړلي
غچ د شهیدې لیلا واخله منجور مجنونه
د ګور چینجو هم ترې ځونډې ځونډې لونګ خوړلي
زما یاران ګورئ د ګل روانې ونې ښکاري
چا پر ټټر غشي ټومبلي چا پر ځنګ خوړلي
نن خو د سپینو تورو خرپ ته په میدان ولاړ وو
هغه پرون چې وو د شنو بنګړیو شرنګ خوړلي
تاندې نغمې د سریندې له وچ لرګي وروه
نتلي زړونه مو مطربه خدایږو زنګ خوړلي
هغه لشې لشې بانه د اشنا نشته نشته
د مرګي ژرندې ومرې ډېر دې غنمرنګ خوړلي
غزل یې وانه ورې چې عقل به دې وتمبوي
دې لیونې کاروان دی لپې لپې بنګ خوړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــــله دا ، او کـــله دا راکـــــوي يـــار
عجيبه خـــوف و رجـــا راکـــوي يــــار
کـــه دلمر غوندې دغره شاته پټ هم شي
پـــر سپـــوږمۍ واوړي رڼا کـــوي يـــار
چې دستورو په تسبو مې شپې رڼـې کړې
سپينـــه خـــولـــه به خا مخا راکوي يار
دڅپې غوندې له غيږې نه مې تښتـــــي
ددرياب غوندې غـــوغـــا راکـــوي يـــار
سلامـــت دې وي ساقي مې دی ورجارشم
که بــه زهـــر که ســـومـــا راکـــوي يـــار
لپـــې لپـــې راته ژاړي چـــې مـــې وژني
مـــرغـــلـــرې خـــون بهـــا راکوي يار
دکـــاروان مستـــه غـــزلـــه درورى شم
څـــه پـــه مينه مينـــه تـــا راکـــوي يـــار

۱۹۹۹/ ۵ / ۵ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبـــر نـــه يـــم؟

دوې راځي ؟ که مــا ور غـــواړي خبـــر نه يم؟

ورځې شپې دي برګې سترګې ؟ که پړانګانــې؟

راته موسکا ؟ که مې داړي خبـــر نـــه يـــم ؟

چې زما دزړه دجـــام شـــراب يـــې نوش دي

پښيمـــان دي ؟او که ويـــاړي خبـــر نه يم ؟

زما زړه ماتوي دوی به چيـــرتـــه اوســـي ؟

داغمونه کور ويجـــاړي خبـــر نـــه يـــم ؟

دامهين غزل به څـــوک وايـــي کـــاروانه ؟

بلبلان ؟که سندرغـــاړي خبـــر نـــه يـــم ؟

شنبه ۱۹۹۹/۵/۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې راته وايې چې لړ.وار کـوه وار څـــه معنــــی ؟
کار د مينې کار دی له دې کار نه انکار څه معنــــی ؟

ليچې پـه لاس راکړه چې ولول څڼې خــورې وي پرې
شرنګ دبنګړو خوند کوي تش تار دستار څه معنی ؟

ووايـــه دژونـد دفـلسفـــې شــا ګـــرده ووايه
سر پـه اوږو څه معنی او سر وي پـه دار څـه معنــی ؟

غاړه کې مې لاس يو سه چې حـس لري او روح لـري
مړې مړې مرغلرې وړې پيلې پـه تـــار څـه معنــــی ؟

خلک پکـــې خدای لټوي ته ماشوم خبـــر هـــم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې ديار څه معنی ؟

داغـــريب ســـړی ګـــورئ له غرونو پرون راغی ،نن
دومره جـګ برجونه دسندرو دښـــار څه معنــــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښـــايـــي چـــې له دې ښاغلي لويه ښکلا ورکه ده

دومره د ښـــکلا په لټون سترګې په لار څه معنی ؟

لاس د ښکاري څه وايي ؟او زړه د غرڅې څه وايي

غواړمه يوه معنی لا ليه چې ښکار څه معنـــــی ؟

چوپ شمه که وو ايم چې د نـګه ياره تــــا ښـــيم

خلک راته وايي چې « کاروانه » چنار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پکـــې راتــول مو دي تنکي تنکي الماس درنها

مــونږه تل ورې دی په دوارو سترګو پاس درنها

شپــه څه بلا ده ، دوصال مخه نیولـــې نه شي

ستـــوری وستـــوري ته ور وغځوي لاس درنها

دځیـــړې ځانـــګو کـــې به تورې بلبلکې اورو

پـــه تورو غـــرونو کې به تل ګرځو په آس درنها

دشپو په څو ، کې شپه پلوي شول یر غل ته تیار

ستـــرګې ور وبـــریښـــوه واغونده لباس درنها

ستا دکاروان په مخ کې بیا دتیارو زور ولاړ دی

ساقي تر مورګو پـــورې ډک راوړه ګیلاس درنها

۱۲/۷/۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلی لرو غر لرو دستـــورو ډک اسمـــان لـــرو

شین دبو ډې ټال ګوره نـــرې نـــرې باران لـــرو

ښکلیه لاس راوا چوه تش لاسي یو بې برخې یو

روغ یو لیوني موکړه تنهې لرو ګـــریوان لـــرو

راشه او ځولۍ دګلابونـــو پـــکې وشیـــنده

مونږه هم خبرې درنو اوبـــو پـــه شـــان لـــرو

داسې نه ده هم چې ګني وخت له ورکوو دیکه

زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه ښکلی جانـــان لـــرو

رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنـــګۍ په زور

خـــدای لرو ، رسـول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه دچا اتل یـــمه او نـــه دچـــا ایـــډیــــال یـــمه

یو غریب شاعر یمه او یو غریـــب لیکـــوال یـــمه

وخت و ، چې نړدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ

نه به یم ساقي خو دهمـــا غه جـــام کُـــلال یـــمـــه

سـرې اوښکې دبُورې هوسۍ شنو اوبو کې ګورمه

ناست یم تر چنار لاندې نـــه قطـــب نه ابدال یمـــه

زړه مـــې پاس دزانـــې پـــه وزر پورې تړلې دی

پـــام کـــوه ، دغشـــو واله ! زه هم دچا خیال یمه

خدای که مهربان شي ګوندې سره ګلونه شنه کړمه

کبر نـــه مـــې وســـاتـــې دتورو خاورو سیال یمه

هو منم تـــش لاسی یم خـــو تا به ډک له ګلـــو کړم

ګله ! مـــاتـــې ځـــانـــګې پـــه ما وتړه رومال یمه

زه داوښکو ځاځکې ،پرنیم ژواندو پاڼو پروت ښه یم

پـــښـــې دې پـــر تـــندي نه ږدمه ، نه دزنې خال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــار یـــمه تـــش تـــاریـــم ، په بیلتون پسې راوتی یم
تاو به دی ترغاړې مـــرغـــلرې کـــړم وصـــال یـــمـــه

ما دزړه خیرات کړی دی موســکه به راځـــي اخـــــر
چاویل چې زه ګنـــې دسپیـــنې خـــولګۍ سوال یمه

جاردې چې په سپین لاس دې په تورو کاڼو وویشتم
شپـــه راغله، بلـــیـــږمه ، دســرو ویـنـو مشـال یمه

صبر چــــــې «کاروان» دښاپیرۍ ورغوی پرانیزي
کرښې کرښې پروت په کې دورکو نغمـو پال یـــمـــه

۲۰۰۰ / ۷ / ۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سپین د تورو ، ورور ګڼمه تور د سپینو ورور ګڼم
دواړه مې د دواړو سترګو سپین ګڼمه تور ګڼم

پام کوه ! د کفر په فتوی مې چې ونه مانځې
زه خو میخانه خدایږو سکه د جومات خور ګڼم

وایمه ګلپاڼې دي له اور نه لپه ډکه کړم
داسې شیبې هم راشي چې سره ګلونه اور ګڼم

څڼې دې که شپې دي له سبا دې سپین لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ایله د شنو بنګړیو شور ګڼم

وایي راته دوه جمع دوه ووایه چې څو کیږي
یم شاعر سړی وایم ګلونه یې څلور ګڼم

لمر چې زرین سپر شي او دوینو رینګي وُري
شنه زرغونه هم مینا توري غوندې منګور ګڼم

خرڅه یې ښکاري برګۍ څرمنه په بازار کې کړه
څو د برګي پړانګ اوس د زرینې هوسۍ کور ګڼم

نن مې په رنځور و سترګو غلي ور کتلي دي
اوس خو په کاروان د نرګسي غزلې پور ګڼم

۱۹۹۸ / ۳ /۵ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جنګ به یې وژلې وي ، د سترګو جنګ بـــه راوړي

ګورې به جنګي آسان ، د سـولې رنـګ بـه راوړي

شنه به یـې له نال ناله په شپه اور اورکـې شـي

تیږو ، نه به شرنګ خیژي او مست اهنګ به راوړي

اوښکې د خوښۍ به ځي له سترګو څـپ څپانـدې

غیږ کې هره اوښـــکه دزړه ګـوتې زنګ به راوړي

سره سره ګلابونه به بــاروتــو کـې راشنـه شـي

ګل به شي ، وږمې بـه شي ، نشې دبنګ به راوړي

زړه زما زیارت بـو یـــه دمینـې د ملنـګ دی

ښکلي به رادرومي دښکلا قلـنـګ بــه راوړي

سپین دښاپیرۍ ورغـــوی پـــرانیـــزه کـــاروانه

شعر دې په خوشبو لمبوه تور لـــونـګ به راوړي

۲/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـــر ورکــو لارو ګر ځــومه ځــوری دنغمو
کاروان لرم تر ټولـــو ښه ملـــګری دنغمـــو

آشنا په خـــروارو راوړه تارونـــه دربـــاب
ورواچـــوه ، ورواچـــوه بځـــری دنغـــمو

خنجر دد ښمن مات شو دجنګي نیلي ترنال
په شنـــه سهار به چیغې کړي تنځری دنغمو

ترې ایستې له ګوتمیو ډکو ګوتو ده شرنګا
ګـــودر کې لري نښه مات کودری دنـــغمـــو

په غیږ کې یې ځاییږي نه ګیډۍ ګیډۍ غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لو ګری دنغمـــو

بیګا ځوک زمزمه په خوله پیلوځي وه په لاس
سهار پر ځانګه ناست و سور وزری دنـــغمـــو

را پا ځوه له ځو ، نـــه دسنـــدرو ســـمنـــدر
کاروان په وچکالۍ کې تندغری دنـــغـــمـــو

۲۰۰۰ / ۷ / ۳۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزاره چـــاودي نــاتـــر سره ارمان رنګ لرې ته
ګومان حرام دی ، په ايـــمان دايمان رنګ لری ته

باران باران نظــر خـــو ځـــکه ورومـــه پـــرتـــا
زما دغرونو ، ددرو ، دډامان رنـــګ لـــرې تـــه

ملا لې سترګې دې دموسکو آيـــا تـــونو چينې
لکه ښکه دطا ووس دقرآن رنـــګ لـــرې تـــه

لکه دې زيړې زرغونې شوې رانيوای دې نـــه شم
څـه شوخ دلمر ، مهين دنرم باران رنګ لـرې تـــه

زمونږ دصبر پر کشتيو دې غـــو غـــا راوستـه
شين سمندر يې آشنا څه دطـــوفان رنګ لرې ته

په پښتو ژبه چـــې خـــوږې خـــوږې خبرې کوې
تـــپه تپه شې دغـــزل درُومـــان رنـــګ لـــرې ته

دشپې له ستورو يې دروا خلې تر نرګســـه رســـې
داســـې په پته په اوبو کې روان رنـــګ لـــرې ته

دسهـــار خوب يې که دنيمې شپې غـــزل يې زمـــا
زه ستا په رنګ رنګ يم کنه دکاروان رنګ لرې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه شي مړه شي دتکـرار له درده توري

نه مري نه مري دخمـــار لـــه درده توري

ددوو سترګو دبيمار لـــه درده تـــوري

زاره چاود لکه انـــار لــــه درده تـــوري

داحمد دشهيـــد غـــاښ له درده ډک دی

داچې ډ بـــر دي بـــې کرار له درده توري

قلقلې کـــوي دخيـــال په شنه آسمان کې

لکه زانـــې په کـــتـــار لـــه درده تـــوري

له سلګو يې ډکوه چـــې سندريځ شــــي

تش خو مه شه د خپل يار له درده تـــوري

بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل

بيا به پرې کاندي مهـــار لـــه درده تـوري

بس خودا چې دبلـــبـــل سکنـــي ورونــــه

ستا کاروانه سندرمـــار لـه درده تـــوري

۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ګام کېږدي بــل ګـــام واخلي روان په ترنم
او شپه د سپوږمۍ شپــه ده ځي کاروان په تــرنــم

ودان په ترنم دي کړ خالـــــقـــه دا جـهـــــان
چې کله یې وخت راشي کړه یې وران په ترنـــــم

کوترې خولې په خولې شه په غومبرا وپه ګـډا
په شغ دې ځي په غرونو کې بازان پـــه تـــرنـم

ګلونه به د سوبې وړي په غاړو کـــې امیـــــل
راځي به د جانان جنګي آسان پـــه تـــرنـــــم

بادونه دي چې څاڅکي سره ولـــي یو پربل
را وُري دي راوُري دي باران پـــــه تـــرنـم

غونډۍ په ګلو پټې دي درې درې دی غــــــر
ګلپاڼې په پنجو کې وړي مرغان په ترنـــــم

د مینې په لمانځه کې به جانان شي راحضـور
د بر کلي بـــــلا ل کـــوي اذان په تـــرنـــم

راوړي به ښـــاپیـــرۍ درتـــه ګلونه د الهام
بس بار به دې کاروانه وي اوښـــان پـه تـرنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه درومه یوازې پر دې لاره غــر خــی بــو دی

ها غلته دلارې تر خنګ پړانګ نیولـی څــو دی

دالشـــې لشـــې بـانـــه دې بـلـې خــواته یو سه

دلته په دې کلي کې دشنـــو غنـــمـــو لـــو دی

برید کا پرتا ، لاس کې دې موږک دکمپیوتردی

څنګ غوږونه ګر ځوه دبرګـــې پیشـــو میــو دی

دادژوندانه لوبه ګټـې اوکـه یـې بـا یـلـي

ګوره لیونې میـن دښـــکلیـــو پـــر پـــلو دی

یوبه دې سم وایي به سپوږمۍ اخیستې اور دی

شپه شوه سورکی آس مې ودرولې پر کندو دی

ګورې اوشکـرې دې سنـــدرو تـــه ورګـــډې

ښکارې چې کاروانه دهندو دوکان دې ګرو دی

۲۰۰ / ۱ / ۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې ساقي ليدلی نــــه مـــې ترينــه جـــام اخيستـــی
ما خو د خپل صنم د ســرو سـتــرګـــو ســلام اخيستـــی

څه ټُرابان بادونه بيا پـه بــوړ بو کـــې کـــې راغــلــــل
بيـــده بـــهـــرامـــه بيـــايـــې شال د ګل مکې اخيستی

بې مينې وخت پرمينـــې داســـې قـــدغـــن ولـــګاوه
مجنون سنګسارشي چې يې تش وي په خوله لام اخيستی

خدايه ګردي کاڼي په لاس را پـــر تـــنـــدي يـــې ولـــم
څوک مې سهار په ولحه وړي چامې مـــابـــنـــام اخيستـــی

هسې نه وي چې نيسي ښکار د ښامار پـــاتـــې نـــه شـــي
د زړه په څرخ پســـې مـــې چـــا د څـنـــو دام اخيستـــی

خـــدای خـــودې نـــه کـــوي ، زما د شاعر زړه خوچوي
چـــې بغـــدادی کـــوتـــر وي تور کارغه له بام اخيستی

جانان خبر دی د کابـــل د درد لـــه رنـــګـــه ګلـــرنـــګ
خلک دې وايي چې غـــزل يـــې له باګـــرام اخستـــی

دا چې پرانزي نن دې خيـــال د ښـــا پيـــريـــو تـــنـــې
کاروان د ښکلي او ښې له اوښــکونـــه الهـــام اخيستـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهاره وينښ يم بيده نه يم که را بولې مرغۍ
هغه د خداى په غزل مستې سندر بولې مرغۍ
کاشکې چې ستا سو په انګړ کې يوه شنه ونه شم
لاندې ترې ټال وي ستا ، په سرکې يې را ټولې مرغۍ
د زړه پر کښت باندې ير غل راوړي فطرت د نغمو
دا يې فطرت دى چې غنم خوري او يا شولې مرغۍ
په پنجرو کې چې نغمې د آزادۍ غږوي
ستا د شاعر زړګي کاروانه دي همځولې مرغۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعر څیله مست اوښ دی خپل څښتن ته نه دی رام
یو سمندر شور دی ذره نه لري ارام

ویښو له مستۍ نه کرۍ شپه یې دي خوړلي
ده د خپل څښتن د خیال په شوري کې بادام

منډې وهي منډې د ښکلا په غرو رغو کې
کله تري په لاره پر یوځي د روندبار د پیغام

ما ته یې نتۍ د غلامۍ پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښانه په خوبه نه اخلي یو ګام

یو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدایږو په ډانګو نو که تري پاڅوئ بدنام

ناز به باندي نه کوې خو نیاز ورسره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام

هیڅ یې پیدا نه کړه دی دورکې مستۍ تږی
سترګې یې ګډېږي لکه ډک د میو جام

زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوترې والوځوي یو شاهین له بام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـېـډۍ څـنـې مـوډل او يـا قـربـان تـه واچـــوئ
وريـښـمـيـنـې لـونـګۍ ګـرد سره ميدان ته واچوئ

تـرخـې خبرې پـريـږدئ کـړي خـوږې خـبـرې خـونـد
شـکـر د شـنـو طـوطـيـانـو شـکـردان تـه واچـــوئ

کـه ګـل نـشـتـه، امـيـل نـشته، لاسونه خو مو شته
پـه مـيـنـه کـې يـې غـاړې د جـانـان تـه واچــــوئ

ښـېـرا راتــه دعـا شـوه د يـوه ښـکلـي کلـيـــوال
د ښـــار ښـــکلـــيـــو وېډال د غـره کاروان واچـوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې

له ماور کې ټولې لارې

دد نیا له سترګو پټه

یوه لاره ماته راکړه

چې د رګ په شان درزیږي

چې د زړه تل ته کوزیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تیر کړی دې پرون دلري وار دی
مستانه رادرومه نن دبري وار دی

ګورئ ټول به پښتانه ډول ته ګډیږي
مونږه تیر په بدرګه ددري وار دی

په چغار کې بلبلي دردونه نغاړه
شنه طوطا ! راغلې ستا شکري وار دی

خولګۍ راکړه ما لونګ ژوولي دینه
ستا په څنګ کې زما دبري وار دی

ما دخیال په قاف کې ډیرې شپې رڼې کړې
پري واره به راځي دپري وار دی

خورې رمې به دغزل دغزالانو
دښکلا دداسې وږي زمري وار دی

کاروان څه په شرنګیدلي قدم راغی
ښایي نن یې دنغمو دوري وار دی

۲۰۰۰ / ۳ / ۲۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

ډوډۍ دې مولا ګرمه لره يـــخ ګړي دې ډيــر شـــه
شو دې مستې تر شاتو پورې زېړ غوړي دې ډير شه
داجم ګودر په ښکليو پاک لمنو پيغلـــو ډک شـــه
تورزن زلمي لښکر لښکر دبخت سړي دې ډير شه
اصيل اصيل آسونه دې ګلـــې ګلـــې روان شـــه
چې ستن ترې خطا کيږي نه تو پک بوړي ډيرشـه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونګۍ مهينې وريــجې
باغونه ، ځنګلونه ، ګلان سره زيړي دې ډير شـه
نغري باندې دې باندې مه شـــه هيڅ دغم کتـــوه
چې خنډ شي مير ځمن ته دمنزل ځوړي دې ډير شه
دچم يوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعـــا وکـــړه
پريمانې دې چمبې چمبې اوشنه بنګړي دې ډير شـه

۲۰۰۰/۱/۲۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه له شور نه ډکې ګوتــې نرۍ نـــه شتــه نه شته
چمبې چمبې که شته د چم جينکۍ نه شته نـه شتـه

شوې د بلبل د نغمو تانـدې چينـې وچـې وچـې
پرخې لمرونـو دي خـوړلي غوټۍ نه شته نه شته

د پړانګ پنجــه راوېښـوي، کبـلي دژوند له خوبه
په تور ځنګل کې هم زرينه هوسـۍ نـه شته نه شته

له خيالي لاس نه مې د کب غوندې نغـمه ښـوييږي
شپې رنهوم خو د الهام ښاپيرۍ نـه شتـه نـه شتـه

د زړګي ننبه تور توپک تـه پـه ورغــوي کــې وړم
خو بيا مې هم په برخه سپينه خولګۍ نه شته نـه شته

د ښو ستنې راوړه اوښکې زمـا تـک وهـه پــرې
ګريوان مې ګوره په کې نيمـه تـنـۍ نـه شته نه شته

شو بلو نيولی د کيږديو ځــای پـه د ښتـو کــې دی
تر شيرازۍ کوترو سپينــې کوچۍ نـه شتـه نه شته

ستړې اوښبه يم خوب کــې وينم دوريـښمو کاروان
سرته سرګړې کړم سرو يږدۍ شړۍ نـه شتـه نه شتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه افغان ګل یې چې ګاچین به مسلـــمـــان کـــړې
هند به مسلمان کاندې او چین به مســلمـــان کـــړې

ستـــا خـــوږې خبـــرې کـــرامـــات لـــري شـــکرې
جار د ښمه ښکلي نـــا زنیـــن بـــه مسلمـــان کـــړي

تورې برګې سترګې دې د ستـــورو ډ کـــې شپې دي
نازدې که لږ ویښ شي تور او سپین به مسلمان کړي

زرکـــې او کـــوتـــرې خـــو دهســـې هـــم مـــلګرې
بـــاز بـــه دې غـــلام شي او شاهین به مسلمان شي

تـــور کمـــر د تـــور کفـــر به طُـــور غـــوندې رڼا کړې
شنه لمبه شـــه وچ کـــه وي را شیـــن په مسلمان کړي

ښـــه لـــه درده وژاړه چـــې او ښکې دې الماس شي
تـــاو تر سپینـــو غاړو لونګین به مسلمـــان کـــړې

ګورې به کاروان د مـــرید انو بـــه دې مـــل شـــي
ډېر له شعر منکر ، ملحد ، بې دین به مسلمان شي

پېښور ۷/ ۱۲ / ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وچکالي راغله اوبرنګه شتــه کــه نشتــه
مرو ، دژوند په شانې دنګه شــته که نشته

چې يې لفظ و بادام زړی ، خــنــدا نــقــل
هغه شوخه ، هغه شنګه شته کــه نــه شته

باد شاهي دزړه مې بيا بــې شــهنشاه شوه
تــا ســې وګــورئ ! ملنګه شته که نشته

پــر تــتــر لاره دمــاتــو مــرد کيــو
کومه لاره تر لونګــه شتــه کــه نــه شتــه

چې تــرســولې سپينه خوله په خندا راکړي
په ژړا ستــړې لــه جنــګه شتــه که نشتــه

چې کاروان يې د سندرو ښا پيـــرۍ کــړي
څوک تور سترګې غنم رنګه شته که نه شته

١٩٩٨ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بت جوړوم بت ماتوم یاره دا هنر لرم
زه د زړه په کورکې له خلیل سره آزر لرم

کله د چنډن ونه شم کله هم ښامار شمه
شنه طوطیان که راشي بې شکر نه یم شکر لرم

د ننګو د ننګو څوکو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
ګوښې پاتې نه یمه د سرو ګلو لښکر لرم

سین د مړو اوبو یم خو چې سپین مخونه مینځمه
شور شمه غوغا شم ډکې لپې د ګوهر لرم

سپینه خولګۍ را سپینه کوتره سپینه سوله ده
شین د زړه شهباز په جنګ کې ژوبل او ژور لرم

سپین د ستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بیا وهي
سپین کفن سهار لرم، زیړې شهید دلمر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـوي پـــتنـــګان مـــې دلمــبــو دوړو ، وړې دي

پوخ په هديرو کـــې مـــې دبــلو شمعـــو کــر لـــرم

فــصــل دنـــکــريزو مـــې داوسپـــنې ږلـــۍ وهي

غـــوځ دخپــل مــاشـــوم ارمــان لاسونه په خنجر لرم

مـــا ورته کــاروان داوښــکو پرخې ، پرخې ، پرخې کړ

ګل بـــه شـــم جانان مـــې دګلــونـــو پيغمبـــر لـــرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منصور چې څښې څنډوهي د ستار وغور ځوي
په يوه چيغه به سل زره کفار وغور ځوي

سيلۍ د مينې راغلې بړبو کې د مينې هم
له شيخ نه به د خامو خښتو ښار وغور ځوي

غم مه کوه ژوندۍ په وي ټپې د ملالۍ
شنې ټکې که آسمان پر يکه زار وغورځوي

دا ستر انځور ګر وګورئ کانې کوي که نه ؟
په سرو ملالو سترګو کې خمار وغور ځوي

درند تږي نظر پر واګو پام لره لږ دير
خولې د سپين ساقي پر سره رخسار وغورځوي

« کاروانه » غزل بوله که دې توري شول تمام
له غاړو نه به نجونې درته هار وغورځوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درې واړه پر ما ګـــران دي اول يـــار زما د کلي

چـــنار زمـــا د کلـــي او کوکنار زما د کلي

پـــسر يـــې لـــري ټُــــوري د هُما دوزر سيوري

ټکـــری زمـــا د کلــــــي او د ستار زما د کلي

حجرې موله جرګــــــو له مرکو نه تشې مه شه

ګودر ته جونـــــــې درومي په کتار زما د کلي

په ډول په ګــــډا ګانو مرور ياران پخلا کړئ

ربـــــاب زمـــا د کـــلي او ستار زما د کلي

ها پورې د غره سر ته څنځير خپور ګلونه خيژي

شايـــــد چې په ولجه به شي بهار زما د کلي

شپونکی زمـــا د کلي بو يه کشر اسرافيل دی

دنيا ته به مـــــحشر ځي وار په وار زما د کلي

درياب کې د سنـــــد روبه خپې خپې خپې شي

ټـــپې ټـــپې ټـــپې په يکه زار زما د کلي

ترې ستوری په نيزه کې د غزل کاروانه راوړه

سپوږمۍ به خا مخـــا د رښيي لار زما کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای په کې ښکاري له هنداري جوړدي دالاسونه
له خپلو اوښکو نه یې ډک دي د دعا لاسونه

څه کشمالی شمال یې ستا د مستو څڼو راوړ
نرګس له شرمه په اوبو کې وهي بیا لاسونه

ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بس ټول غوڅوي
که بیا چمبو ته غځیدلي وو د چا لاسونه

د اوبو تږی نه یم بلې تندې واخیستمه
ښکاري اوبو کې سپینې تورې د لیلا لاسونه

د ښنتر څڼو کې د شپې، زرینې ږمنځې وهي
سپوږمۍ په پوره واخلي له ستورو د رڼا لاسونه

تش لاس به ولې یم کاروان غزل په لاس کې لرم
ما هم د چاپه مخ کې ښکل دي د مولا لاسونه

د نثار صیب دمه ځاي ۱۷/۶/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منم په هرڅه کې احتیاط منمه
خویو په مینه کې افراط منمه

ځم له مجنون سره مسلات کومه
نه د سقراط نه د بُقراط منمه

تا سره هره جامه ښه ښکاریږي
دا هنر کله د خیاط منمه

کاروان که ومري سکې هم نه لري
خوږې سندرې یې په سقاط منمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شپې چې زلفې نه شـوې مخ د سپین سهار خطاکا
تـــور کفـــار خـــو لاره د مکې د ښار خطاکا

غشې په برم ورکړه چې ښکاري ته موسکه نه شې
تاودی له کـــوتـــرې نــه چې سر د مار خطاکا

شیخ که د رباب په شرنـــګ کې ښکلې آشنا ولید
ډیری به یې ګـــوتـــې د تسبو لـــه تار خطاکه

خوب وینمه لمر پلې په شنو دروکـــې ګـــرځي
لال د بدخشان به له خولې شین ښامار خطـــاکـــا

ستا د رنجو اوښــکې یـــې لفظو نه د غـــزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چـــغار خـــطاکـــا

لږمه شه تور سترګي دا د سپینو ورځو ستـــوري
ډېر شه ډېوه مخي چې له شپونه وار خـــطا کـــــا

راولـــه کــــاروان ګـــلونـــه راولـــه سپرلیه !
پریږده چې له مستو لارویــــــو لار خطـــــاکـــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــو څو ښکلي رندان به میخانې تــه راولو
لښــکر ګلان به للمې زمانې تــه راولـــو
مــا زړه ستا د وعدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولګکۍ به بهــانې ته راولـــو
شپه راغله ځئ وزرې د رڼا وروا غـــونـــدو
ډیوه به وزر ســوې پروانـــې تـــه راولـــو
یاد یږي مې نن بیا د نیزه بازو نجونو جنګ
د چا ملالې سترګې یارانـــې تـــه راولـــو
دیوان به راګوزار کړو د تخـت له سلېمـــان
ربښتیني ښاپېرۍ به افـســانـــې تـــه راولو
جنــډې د سخي جان به مې جانان ورپـــوي
ســرتېــري ملنــګان بـــه نذرانې ته راولو
چـــې پــرې کـــړي د مغُـــلو د بتانو کپرۍ
پښتـــون د ازر زوی بـــه بـتـــخانې ته راولو
د غرونو، د ځنګلونو دی ګډا تـــه شوی زړه
کاروان "به یوې مســـتې ترانـــې تـــه راولو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د بدرنګۍ له سیند او باسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ
د څو کېږدیو او یو څو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ
موږ ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له موږ نه درومي د نرګسو نیلوفرو بېړۍ
د آشنا سترګې شوې د تورو ګربتانو ځالې
زموږ لېږمې د سپینو او ښکو د کوترو بېړۍ
موږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له موږ نه وړې ده رڼا د ستمګرو بېړۍ
موږ ته زخمونه د ځیګر د سترګو اوښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ
موږ د شهیدي خور ټکری کړ د جونګړې پرده
لوټمارو بار دي د رخامو د مرمرو بېړۍ
په هر غزل کې یې رنګونه جادوګر جادوګر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوګرو بېړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ د اوښکو مرغلرې ګـــونـــدې آب نـــه لري
د وخت خندا نه زده که سـوال تـه مو ځواب نه لري؟

پر ما ین ختـــلې دُرخـــو ورکه بسو ګې ودېږې
د آدم لاس پـــه جنګ کې پزې تاب د رباب نه لري

اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري
جومات مو ویشتي الوتکو او محراب نـــه لـــري

د جنګ چینجو یې د سرتولې پاڼې وخــوړلـــې
په خافظه کې مو تاریخ د سولې بـــاب نـــه لـــري

پر مونږ راوُري د پـــولادو او داور لـــه اسمـــان
ګني شینکې آسمـــان دا وسپنـــې شهـــاب نه لري

چې د نظر پرسکو ووهې تـــاپـــې د مـــوســـکا
هی د دین پربا چهی شه هیـــڅ ضـــراب نـــه لري

د رستم زړه غواړي کاروانه شعر څه تـوکې نـــه دي
پردې سرکشه رخش دې پام لره رکـــاب نـــه لـــري

۱۳۷۶ د لړم میاشت پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

و ګوره او ښبه راوړی بار د ګـــــلابــــــونــــو د ب
خوب وینم، بلبله وایې وار د ګـــلا بـــــونــــو دی

غرونو ته سوما ختلي کـــلي تـــه نـــرګـــس روان
بس باچا ګلاب دی او ټول ښار د ګـــلابـــونـــو دی

تللی هغه وخت چې تار دیم یې و تر ځـــانـــګو تـــاو
وایي له ژوندون سره اوس تـــــار د ګــــلابـــونو دی

راغله بلبلکه پر هندارو یـــــې وزر مــــــوښـــل
ځان به په کې ګوري پرې غبـــار د ګـــلابـــونـــو دی

خواکې یې راشین شو تر کړې یې ځانګې ځانګې تاو
دارکـــــه خـــونــــــړی و خو نن یار د ګلابونو دی

دواړه په لانجه وو خـــــو شاعر یې شو تر منځه برید
شپه د سپینو ستورو شــــــو د سهار دګلابونو دی

وګورئ کاروان ته له نغمو نـــــه یې ورمې راغلې
داسړی شاعر نه دي عطار د ګـلابـــــونـــــو دی

۱۵ / ۱۰ / ۲۰۰۰ پیښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library